

Giới thiệu Lặng Yêu

Truyện Lặng Yêu, có những việc mà chúng ta không thể không chế được vì hoàn cảnh mà phải chấp nhận hy sinh. Hôn nhân là ngoài ý muốn nhưng tình yêu là chân thật nhưng cũng không biết xử lí nó ra sao mới là hợp lí.

Cô yêu thâm và chấp nhận lấy anh chỉ vì một tờ khế ước và ngược lại anh cũng vậy, lấy nhau trước rồi tìm hiểu sau nhưng hai người đã dần có tình cảm sâu đậm với nhau, nhưng chính vì điều đó mà khiến cô phải thật lòng nói với anh một điều rằng cuộc hôn nhân này là một sự lợi dụng ngay từ lúc đầu còn bây giờ tình cảm cô đối với anh là khác cốt ghi tâm.

Nhưng cô không biết thật ra ngay từ khi kết hôn với cô cũng là sự lợi dụng vì khế ước năm xưa, nhưng hiện thực bây giờ thì anh đã yêu cô và không thể không có cô. Trong tương lai nếu không có cô thì anh không biết sống như thế nào mà bây giờ cô muốn ra đi, thật ra anh rất yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nhiếp Như

Hè năm nay trời nắng dị thường, đang mơ màng trong giấc ngủ Nhiếp Như liền bị ánh nắng chói chang của mặt trời cùng tiếng chuông điện thoại nháo dậy. Khẽ day day thái dương nhằm xoa dịu cái vầng đầu khi mới thức dậy, gần đây cô thường rất hay ngủ. Mỗi lần đều thầm nhủ rằng sẽ thức đợi Đan Lê về rồi mới đi ngủ, nhưng là mỗi lần như vậy cô đều nhện không được mà lăn ra ngủ, một mình tiến nhập mộng đẹp.

Đan Lê tới qua có về hay không, cô cũng chẳng biết nữa. Có chút buồn bã ôm chiếc chăn đang dần dần lạnh lẽo, Nhiếp Như với tay cầm lấy chiếc điện thoại này giờ vẫn không ngừng reo vang bên cạnh.

“Nhiếp Như, người làm cái quái gì mà giờ mới nhắc máy!” Thanh âm tức giận đùng đùng của Bách Cẩm từ đầu kia điện thoại truyền tới: “Nam nhân của người bị con tiện nhân Kiều Sương quai chạy, người còn ở đây mà ngủ như heo thế hả?”

“Cái gì?” Cô cả kinh kêu lên: “A Cẩm, người chắc chắn là không nhìn nhầm đấy chứ? Đan Lê giờ này còn đang làm việc, làm sao có thể gặp Kiều Sương?...” Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, thiên a~ giờ đã là mười hai giờ trưa!!!

A Cẩm còn nói cái gì đó, nhưng ta cũng chẳng hơi đâu mà nghe thêm. Bật dậy khỏi giường cô vội vã chụp lấy kiện quần áo, vội vàng mặc vào rồi lao nhanh ra cửa, đến khi định thần lại chẳng rõ từ lúc nào đã đứng trước ở hoa viên trước cửa công ty anh.

A... A... A...!!! Thực dọa người nha! Nhìn hình ảnh bản thân phản chiếu trong gương, quần áo đơn giản chỉ là một kiện áo sơ mi ngắn tay trắng cùng quần bò lam, mái tóc đen dài, hơi rối xoã tung, đôi mắt to thâm quầng khiến cho cô lúc này trông chẳng khác nào một nữ quỷ.

Ngay lúc cô đang do dự có hay không vào tìm Đan Lê, bảo vệ đã hướng cô đi tới, biểu tình trên mặt thấp phần chán ghét, tựa hồ như sự xuất hiện của cô ở đây gây tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của công ty vậy.

Cô không muốn nói cô đến là để tìm Đan Lê bởi vì anh là người ưa sạch sẽ, nhìn thấy cô đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch như vậy đến tìm, chắc chắn sẽ càng thêm chán ghét cô.

Cô tựa như một người nghèo túng bước tới một góc cạnh công ty anh. Mặc dù là ngày hè nóng bức nhưng lúc này từ đầu đến chân cô lại cảm thấy một cỗ lạnh lẽo như băng lan truyền khắp toàn thân.

Trước mắt cô là một cô gái vô cùng cá tính, xinh đẹp. Cô gái đang ôm lấy một nam nhân tây trang chỉnh tề, vô cùng anh tuấn. Không thể phủ nhận một điều, Đan Lê quả thực hảo anh tuấn, hảo soái, điều này cô vốn đã biết từ rất lâu trước đó. Cô thường nghĩ, cho dù quần áo khó coi, nghèo túng đến đâu mặc trên người Đan Lê thì đều trở nên sang trọng, đẹp đẽ hơn. Ở anh luôn có cái gì đó mị hoặc nhân tâm con người ta.

Đan Lê thực yêu sạch sẽ, có thể coi như là anh mắc bệnh khiết phích nhẹ. Tỷ như kết hôn đã nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ cùng cô uống chung một chén nước, dùng chung một đôi đũa, cũng không bao giờ để cô đụng vào thứ gì của anh.

Có một lần cô đến văn phòng tìm anh, không cẩn thận chạm vào làm rớt một tờ văn kiện, vừa nhặt lên thì anh bước vào, thấy vậy anh liền mắng cô té tát rằng đây là tờ văn kiện cơ mật đặc biệt quan trọng với công ty, nếu như đánh mất, tổn hại liền rất lớn. Theo như lời anh, nàng giống như cái loại người vừa ngốc nghếch lại vừa bừa bãi vậy. Mặc dù uỷ khuất như thế nhưng cô vẫn yên lặng nghe anh mắng, từ đó về sau cũng không dám đến văn phòng của anh nữa, bởi so với cô, anh yêu công ty này hơn nhiều.

Đan Lê cũng không thích người khác chạm vào người, càng không nói đến tùy ý ôm ấp. Nhìn anh đang ngày càng đi gần đến, cô vội cúi thấp đầu xuống, tay vụng trộm xoa tung mái tóc dài hỗn độn nhằm che đi phần nào khuôn mặt chính mình. Bộ dạng hiện tại của cô phỏng chừng giống như một thể hệ trinh sát mới đi!

Đan Lê hướng Kiều Sương nói cười không dứt, điều đó khiến cô vô cùng ghen tị. Chẳng những ôm lấy Đan Lê, nữ nhân kia còn ngang nhiên hôn một

cái lên má anh. Nàng hai tay siết chặt thành nắm đấm, trong lòng tràn ngập sự giận dữ.

Đặng Đặng trùng – [Tiếng giày dép]

Phát hiện tiếng bước chân ngày càng lại gần mình, trong lòng cô có chút hoảng nhưng sau liền lập tức trấn tĩnh được ngay. Bộ dạng cô như vậy, Đan Lê sao có thể nhận ra ? Thuận thế, cô nhấc chân đi sang một hướng khác.

Đan Lê từ trên cao nhìn xuống, trong mắt không phải là sự ôn nhu như đối với Kiều Sương mà là một loại lạnh lùng thường trực: “ Em ở trong này làm gì ? ”

Cô nghĩ muốn làm bộ như anh nhận sai người, cuống quýt định đào tẩu thì nghe thấy thanh âm lạnh lẽo như băng của anh truyền tới: “ Nhiếp Như, em chơi đã không, nếu như đã chơi đã rồi thì đi rửa ráy mặt mũi đi, sau đó đến quán cà phê đằng kia chờ anh ... ” Thuận tay xoa xoa lên chỗ mới rồi bị Kiều Sương hôn qua, Đan Lê như nhớ ra điều gì, nói tiếp: “ Cứ chờ ở đó, nhất định anh sẽ qua. ”

Động tác nho nhỏ của Đan Lê khiến cô thấy thập phần cao hứng, trong lòng âm thầm phi nhõ chính mình: “ Nhiếp Như a Nhiếp Như, người bình thường nhất định là bị Đan Lê chinh quá nhiều rồi nên mới có thể dễ dàng bị anh bảo đến quán cà phê là ngoan ngoãn đến quán cà phê ngồi đợi mà không nghĩ phải chỉnh trang lại bộ dáng của bản thân. ”

20 phút sau Đan Lê mới đến chỗ hẹn. Trong lúc chờ đợi, cô luôn tự nhủ, vừa vặn là công ty anh có việc nên anh mới đến muộn như vậy, chứ không phải là quên đi sự tồn tại của cô.

Anh vừa vào tới cửa liền nhìn thấy ta, cũng đứng thôi, cô đã chọn một chỗ dễ thấy gần cửa sổ mà ngồi đợi mà. Nhưng là về sau cô lại hối hận vô cùng vì tại sao lại chọn chỗ xa như vậy cơ chứ. Xa như vậy nên nữ phục vụ mới có dịp tranh thủ liếc mắt đưa tình với anh, đã thế, ngay cả những nữ nhân trong quán đều đổ dồn ánh mắt về phía Đan Lê.

Lòng cô thủy chung là có chút khó chịu, nhưng là vẫn rất nhanh ổn định tâm trạng, lúc Đan Lê ngồi xuống phía đối diện, cô cũng không tránh đi ánh mắt anh. Đan Lê ... Đan Lê ... Chính anh là người khiến cô lúc sâu vào vũng bùn tình cảm cũng chính anh làm cho Nhiếp Như cô luôn hành xử giống như một cô ngốc vậy.

Anh vươn tay tới gần. Cô trừng mắt chăm chăm nhìn theo nhất cử nhất động của tay anh, trong lòng có chút hoảng hốt, tim bỗng dưng đập thình thịch.

Đều đã là vợ chồng bấy lâu, giờ nhìn anh ngày càng vươn tay gần đến mình, cô lại như cô thiếu nữ lần đầu biết yêu mà ngượng ngùng, đỏ mặt.

Anh chế trụ đầu cô, bàn tay lạnh như băng khẽ vuốt ve tóc cô, nói: “ Ngồi im ... ” Thanh âm trong trẻo như tiếng đàn cello không chút hờn giận khiến cô mặt đỏ tim đập, ngoan ngoãn ngồi im, không dám lộn xộn, trong lòng âm thầm vui mừng vì động tác thân mật của anh.

Tuy rằng trong lòng tràn ngập vui sướng nhưng cô vẫn nhìn thấy được sự chán ghét thoáng xuất hiện nơi đáy mắt Đan Lê.

Nếu là được dịp thì chơi, cô cũng vui vẻ hưởng thụ.

“ Hôm nay thế nào lại đột nhiên đến công ty a ? ” Đan Lê ngồi bên phía đối diện, kêu một tách cà phê, sau giống như cảnh sát hỏi cung bắt đầu thẩm vấn phạm nhân là cô đây.

Cô cúi đầu, nghịch nghịch các ngón tay, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt luôn khiến người ta phau trâm mê trong đó của anh.

Ngữ khí của anh có chút hờn giận, nói tiếp: “ Nếu như đã đến đây, ít nhất cũng phải ăn mặc cho chèn chu , bộ dáng vừa rồi thì giống cái gì ? ”

“ Em biết rồi ... ” Nàng ngoan ngoãn gật gù đáp lại. Có ai giống cô không chứ, làm lão bà của anh nhưng suốt ngày bị anh mắng, haiz, làm lão bà của anh cũng quá khó khăn a~

“ Thật sự là không có chuyện gì ? ” Thật lâu không thấy cô trả lời, anh hỏi lại, vẻ mặt có chút quái dị.

Trong lòng, cô vẫn đang âm thầm phi nhõ chính mình. Làm sao cô có thể nói với anh rằng cô vì lo anh bị cái hồ ly tinh kia câu dẫn mà chạy tới đây ? Nhưng là cô đâu có tư cách gì đâu ...

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sợ hãi mở miệng hỏi: “ Ngày mai anh có thể hay không theo em cùng đi gặp ba ba ? ”

Anh sững sờ nhìn cô, im lặng không nói.

“ Hào, đây là chuyện khiến em phải đến đây sao ? ” Anh vẻ mặt hoài nghi nói tiếp: “ Chuyện này có thể nói ở nhà, không cần phải ... ”

“ Nhưng là anh bình thường đều về rất muộn ... ” Cô cắn cắn môi nói: “ Khi đó em đều đã ngủ mất rồi ... ”

“ Được rồi, từ nay anh sẽ cố gắng về sớm một chút. ”

Nghe được câu này, cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Đan Lê. Cô không nghe nhầm đấy chứ ? Chỉ thuận miệng nói ra chuyện này thôi, không nghĩ anh rất nhanh liền nói ra những lời đó.

Đan Lê đứng lên, ánh mắt tùy ý nhìn cô, thần sắc khó hiểu hướng cô nói: “ Em còn có chuyện gì cần, cứ nói ra một thử ? ”

Cô mỉm cười nói: “ Quần áo cùng đồ mỹ phẩm ở nhà cũng đã dùng hết rồi ... ”

Về mặt anh có chút ảo não, về mặt khó đoán, cứng rắn nói: “ Nếu muốn mua đồ trang điểm cùng quần áo mới, em liền cứ vậy mà đi mua ... Chuyện này có gì đâu mà phải nói với anh ? ”

Nhìn thân ảnh cao gầy cầu anh đang dần dần rời xa, nàng không khỏi buồn rầu, ủ rũ.

Đan Lê a, Đan Lê ...

Người ta nói ra như vậy là muốn anh cùng đi theo giúp lựa quần áo, chọn mỹ phẩm a! Nhưng là ...

Nghĩ đến đây nàng cúi đầu cắn môi, đáng điệu vô cùng buồn bực cùng ảo não.

Biết là không có khả năng cho nên cô nửa câu oán trách cũng không hề thốt ra, nếu không anh sẽ nghĩ cô là người được một tác lại muốn tiến một thước ...

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ba ba

Ngày hôm sau, khó có được một hôm Nhiếp Như dậy sớm như vậy, mặc dù bên cạnh đã không còn ai nhưng vẫn còn sót lại chút hơi ấm cùng mùi hương của Đan Lê. Cô vui vẻ ôm lấy cái chăn mà tối qua mình đã cùng đắp với Đan Lê, miễn nguyện mà vung tay đánh đánh mấy cái vào chăn.

Cửa phòng trong nháy mắt mở ra, Đan Lê nhìn hành động bất nhã đó, cả người cứng đờ, mặt đầy hắc tuyến.

Cô nhìn anh, xấu hổ mà ngoan ngoãn thu dọn chăn màn gọn gàng, sau đó nhanh nhanh chui vào nhà tắm vệ sinh cá nhân.

Xong xuôi đâu vào đấy, cô bước xuống lầu, thì nghe Đan Lê nói: “ Em muốn ăn gì, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn sáng. ”

Anh là có ý muốn cùng nàng ăn sáng, hành động này khiến nàng thụ sủng nhược kinh.

“ Không cần ra ngoài, ăn sáng ở nhà được rồi. ”

Cước bộ của anh thoáng chậm lại, quay sang nhìn cô, trong đáy mắt có chút trào phúng, nói: “ Em định nấu bữa sáng? Mì ăn liền ? ”

Cô vẫn nghĩ, để nắm bắt được tâm của một nam nhân thì nhất định phải bắt được cái dạ dày của anh ta, vậy nên đối với công việc nội trợ vô cùng cố gắng. Nhưng là dù có cố gắng như thế nào, trù nghệ cũng không tốt lên được bao nhiêu.

Đan Lê nói rất đúng, loại nữ nhân như cô, trừ bỏ được người ta che chở, ngoài tiêu tiền ra thì còn biết làm gì ? Điều này chẳng sai một tí nào.

Cho nên sau khi cố gắng học hỏi một vài ngày nhưng không thấy được kết quả, cô liền quyết định quên ngay chuyện này đi.

Đan Lê nói lại càng đúng, loại người giống như cô thì chẳng làm được đại sự gì. Đan Lê thì khác, anh là người sinh ra để làm đại sự. Từ ngày ba ba đem công ty giao cho anh, công ty ngày càng phát triển không ngừng. Cho nên anh đặc biệt khinh thường cái loại người không lý tưởng như cô, và có khuynh hướng hướng đến những loại nữ nhân độc lập, kiên cường như Bách Cẩm, Kiều Sương.

Mà sự kiện trọng đại, quyết định đúng đắn nhất trong đời cô chính là kết hôn với Đan Lê.

Cô chăm chú nấu nướng. Mấy món đơn giản như trứng ốp lết, nấu mì, ... cô đều có thể làm dễ dàng, nhưng Đan Lê tựa hồ không an tâm chút nào, mặt mày nghiêm nghị, lạnh lùng đứng một bên hai tay khoanh trước ngực giám sát, sợ cô sẽ đem phòng bếp này thiêu cháy vậy. Đương nhiên anh làm vậy là có lý do, trước đây cô đã một lần đem phòng bếp thiêu cháy ...

Có lẽ anh không biết, anh đứng bên cạnh như vậy chỉ khiến nàng thêm khản trương mà thôi.

Cô thuận lợi nấu nướng xong xuôi, đem một ít tương ớt rưới lên mặt trên miếng trứng ốp lết, cố gắng tạo hình thật đẹp. Đan Lê là cái người rất yêu sự hoàn mỹ, cô chỉ nghĩ muốn ở phương diện nhỏ nhỏ này cũng không được để cho anh thất vọng, chán ghét.

Lúc ăn mỳ, cô âm thầm quan sát anh. Chỉ là động tác ăn mỳ nhưng ở anh toát ra một cỗ khí chất ưu nhã, động tác không nhanh không chậm, biểu tình

trên mặt cũng nhìn không ra, anh đang suy nghĩ gì. Cô vừa ăn vừa lặng lẽ chờ đợi anh đánh giá tay nghề của mình, nhưng là chẳng đến khi ăn xong, anh một câu cũng không nói. Ngay đến một nụ cười hay cái nhíu mày nhỏ nhỏ cũng không hề có, điều này khiến cho nàng thực thất vọng.

Anh ăn rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền đưa bát cho nàng, mày kiếm khẽ nhíu. Điều này khiến cô thực vui vẻ, không tránh khỏi mỉm cười, nhưng có chút xấu hổ nói: “Mỹ trong nồi cũng hết rồi, để em đi nấu thêm bát nữa. ”

“Thôi, không cần. ” Nhìn anh nhíu mày ngày càng sâu, trong lòng cô không khỏi có chút khổ sở. Hoặc là nói cô tuyệt không hiểu Đan Lê hoặc là nói anh hôm nay khẩu vị tốt, khó có được một hôm anh chịu ăn thứ gì do chính cô nấu.

Bởi vì vẫn âm thầm quan sát Đan Lê nên cô ăn khá chậm. Cho đến khi anh ăn xong bát của mình cô mới miễn cưỡng ăn được quá nửa bát.

Đan Lê không thích phải chờ đợi người khác, hơn nữa cô ăn cũng chẳng thấy có vị, nghĩ đến đây Nhiếp Như liền buông đũa, thu dọn chén bát.

Cô đã chờ mong ngày này bao lâu rồi, cái ngày được đích thân nấu thứ gì đó cho Đan Lê, cùng anh ngồi dùng bữa, ...

Nhưng mà hiện thực so với trong ảo tưởng còn kém nhiều lắm.

—

“Như nhi! Con đã đến rồi sao ? ” Lão nhân đang nằm trên giường chậm rãi quay đầu nhìn cô, nở một nụ cười hiền hoà.

Hốc mắt cô chợt đỏ lên, nước mắt cũng viền quanh khoé mi, chỉ chực chảy xuống.

“Con đến rồi, thưa ba. ” Nhiếp Như nhu thuận đi lại bên giường, cố nén nước mắt đối cha mình tươi cười nói: “Ba, người xem Đan Lê cũng đến thăm ba này. ”

Đan Lê đem giỏ hoa quả đi tới gần, đến bên cạnh cô, khẽ nói: “Ba. ”

Người hướng Đan Lê gật đầu. Cô không rõ, cha mình lúc này có nhìn rõ hai người hay không nữa, bệnh tình cha cô hiện không ngừng chuyển biến xấu, thị lực cũng dần dần suy giảm.

Có sự xuất hiện của Đan Lê, cha cô thập phần cao hứng, ngồi được một lúc, cha cô cùng anh bắt đầu trao đổi về tình hình công ty hiện nay. Tổng mà nói, cha cô thập phần hài lòng với sự phát triển của công ty dưới sự quản lý của Đan Lê.

Công ty này là tâm huyết cả đời, là thành quả làm việc không ngừng nghỉ suốt những năm tháng thanh xuân của cha cô. Sau khi biết bản thân mắc bệnh nan y, ông không ngừng tìm kiếm người có khả năng kế thừa sự nghiệp của ông. Đan Lê không phải là người có năng lực, tài giỏi nhất nhưng anh là người có khả năng bảo hộ tốt nhất cho cô, quan trọng là cô rất yêu anh. Người mà cha cô tìm có thể là Đan Lê, mà cũng có thể không. Ngày ấy cô si mê anh đến mất cả lý trí, thậm chí chỉ với chút ít thủ đoạn đùa giỡn ngây thơ, cô đã cùng Đan Lê kết hôn.

Cô biết Đan Lê không yêu cô. Anh là người có khát vọng, có hoài bão lớn, nhưng không có trụ cột để dựa vào. Để tiếp nhận công ty, kết hôn cùng cô chính là điều kiện tiên quyết.

Có lẽ do quá trầm mặc suy nghĩ nên cô không nghe thấy tiếng anh gọi: “Nhiếp Như, em đang suy nghĩ gì vậy ? ”

Đôi mắt thâm trầm, sâu lắng như màn đêm nhìn sâu vào đôi mắt cô, khoé miệng khẽ nở nụ cười nói: “Ba đang hỏi em đó ... ”

“A ... ba ba ... ba vừa rồi nói gì vậy ... Con ... ” Nàng quần bách nhu nhu đầu.

“Đều đã lớn như vậy ... ” Ba ba khẽ cười, nụ cười mang theo những nếp nhăn hằn sâu theo năm tháng, bàn tay cha gắt gao siết lấy tay cô, khẽ kháng nói: “Nhất định con phải hạnh phúc. ”

Bàn tay ba ba lạnh như băng, khẽ siết lấy tay cô, khiến trong lòng cô không khỏi dâng lên một cổ lo lắng, bất an. Ông nắm tay cô rồi đưa qua cho Đan Lê, biểu tình nghiêm túc, gắng gượng nói: “Nhất định phải hảo hảo chiều cố nữ nhi của cha. ”

“Dạ vâng, thưa ba, con nhất định sẽ hảo hảo chiều cố Nhiếp Như. ” Đan Lê khẽ nắm lấy tay cô. Bàn tay bất giác khẽ run lên nhưng cái nắm tay càng thêm chặt chẽ.

Cô từng cùng Đan Lê nói qua, trước khi cha cô qua đời, công ty sẽ giao cả cho anh, về sau cũng vậy, chỉ cần anh có thể giả bộ kết hôn với cô, đối với cô ôn nhu săn sóc một chút giống như một vị hảo tượng phu trước mặt cha để cha cô có thể an lòng nhắm mắt.

Khi ra khỏi phòng một quãng xa, lúc cha không còn nhìn thấy được nữa, cô khẽ rút tay ra khỏi cái nắm tay của anh. Anh bất giác buông lỏng bàn tay để cô có thể dễ dàng thoát ra.

“Thực xin lỗi. Có đau không ? ” Thanh âm của anh tràn ngập ôn nhu dị thường, thanh âm giống như trong mỗi giấc mơ ta thường mơ thấy, bất đồng với âm thanh cứng rắn, băng lãnh lúc trước.

Cô rút tay về, trong lòng có điểm run rẩy. Cô biết đó chỉ là Đan Lê muốn đóng vai người chồng tốt trước mặt cha cô thôi. Nhưng là, cô không ngăn được tâm mình khẽ rung động. Yêu anh lâu như vậy nhưng cô không dám mở miệng thổ lộ cùng anh.

“Em đi rửa hoa quả.” Cô cúi đầu, ôm giỏ hoa quả chạy nhanh ra ngoài, bên tai vẫn thoảng nghe được tiếng cười trầm thấp của Đan Lê.

“Đan tiên sinh, sức khoẻ của Nhiếp tiên sinh không ngừng chuyển biến xấu, có khả năng ...”

“Tôi biết rồi, nhưng trước hết, bác sĩ đừng nói gì với Nhiếp Như cả.”

Cô đứng dựa lưng vào mép tường lắng nghe cuộc trò chuyện của Đan Lê với vị bác sĩ chủ trị cho cha cô. Trong lòng thực rõ ràng bệnh tình của cha cô hiện tại.

Vì sao lại muốn giấu diếm em ... Đan Lê ...

Cô cũng sớm giác ngộ mọi chuyện ...

Cô từ chỗ rẽ dừng lại một lát, sau mới ôm giỏ hoa quả tươi cười hướng Đan Lê đi đến. Bọn họ nhìn thấy cô, cả hai đều thoáng sửng người lại, song lập tức liền bày ra bộ dáng như đang nói chuyện phiếm bình thường.

Ta mỉm cười hướng vị Hạ bác sĩ kia chào hỏi, làm bộ như thường lệ hỏi: “Bác sĩ Hạ, bệnh tình của cha cháu thế nào rồi ạ?”

Vị bác sĩ tựa hồ có chút xấu hổ, hướng cô miễn cưỡng cười, đáy mắt thoáng hiện lên chút do dự, nói: “Nhiếp tiên sinh bệnh tình gần đây đã có chút chuyển biến tốt.”

Thật là nói dối không chớp mắt mà! Nhưng cô thì không có hứng thú vạch trần lời nói dối ấy, chỉ nhanh chóng bước vào phòng bệnh của cha.

Cô muốn, trong những giây phút cuối của cuộc đời, cô có thể luôn ở cạnh bên cha cô.

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Say rượu

8h tối nay, cô cùng Đan Lê tham gia một buổi yến tiệc rất quan trọng, chúc mừng một cái hạng mục khá thành công của Trương Viên. Mà Kiều Sương – một trong những nhà thiết kế nổi tiếng nhất hiện nay, một đối tác khá quan trọng của công ty, hôm nay mặc một thân váy dài, trễ ngực, đỏ rực như lửa, nghe đâu đó chính là tác phẩm tự tay thiết kế mà cô ta tâm đắc nhất. Bộ trang phục ấy đã thu hút ánh nhìn của rất nhiều nam nhân trong bữa tiệc đêm nay.

Trong lòng cô có chút phỉ nhổ cái dáng vẻ điệu đà dị thường của cô ta, bản thân cũng cảm thấy bộ váy kia cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

Vì Kiều Sương là đối tác quan trọng trong hạng mục mới của công ty nên Đan Lê đối với cô ta cứ chỉ cũng khá thân mật, điều này khiến cô thập phần không thoải mái. Trong lòng như bị một viên đá to, đè nặng xuống. Mặc kệ chân tướng thế nào cô cũng đành tự lừa mình, lừa người rằng Đan Lê làm vậy chỉ là vì cô ta là đối tác quan trọng của công ty, đối lấy một chút thái độ trong lòng.

Cô từng là thiên kim tiểu thư, con gái của người sáng lập Trương Viên, nay lại là phu nhân tổng tài Trương Viên, vậy nên khi cô xuất hiện bên cạnh Đan Lê cũng kéo theo vô số ánh mắt tò mò nhìn đến. Mà cô thì chẳng hơi đâu mà để ý, trong đầu chỉ hồi tưởng lại hình ảnh Kiều Sương, trong bụng tức muốn nhảy dựng lên.

Đan Lê phát hiện biểu tình của cô có chút lạ, liền cười khẽ hỏi: “Được nhiều người nhìn như vậy nên cao hứng sao?”

Nghe đến đây cô không khỏi có chút sùng sốt, tựa hồ như cảm giác được trong giọng nói của anh tràn ngập sự ghen tuông. Nhất định là do gần đây thức đêm chăm nom ba nhiều quá nên giờ đây cô mới nghe nhầm ra như vậy.

“Không có gì, cũng chẳng mấy khi được gặp nhiều người như vậy.” Cô ôm lấy cánh tay Đan Lê, dựa sát vào người anh, gần đến nỗi có thể ngửi thấy mùi hương dễ chịu, quen thuộc của anh.

Thấy cô dựa sát như vậy, anh cũng không có ngăn cản. Chắc anh chỉ là muốn giữ thể diện, không muốn trước mặt nhiều người như vậy mà cự tuyệt cử chỉ thân mật của bạn gái, thậm chí là hành động gần gũi của thể từ đi. Đây cũng là do cô suy đoán mà thôi.

Theo sau Đan Lê đến nơi này nơi nọ, hết chào hỏi người này lại quay sang tiếp chuyện người khác. Không giống như Đan Lê đang bận bịu hàn huyên với đối tác, khách khứa, cô ở bên cạnh chỉ ung dung nhàn nhã thưởng thức mỹ thực. Bình thường cô rất ghét những bữa tiệc xã giao đầy những lời lẽ giả dối, nịnh bợ này, nhưng không vì vậy mà cô không tham dự. Vì anh, vì công ty, cô chấp nhận tất cả vậy nên này giờ bước chân cô vẫn không dừng lại chút nào, chỉ ngoan ngoãn đi bên Đan Lê.

Bỗng nhiên Kiều Sương hướng cô đi đến. Bởi vì cổ áo quá thấp nên chỉ cần là người khác hơi cúi xuống một chút là đã có thể nhìn thấy khe ngực sâu hun hút như ẩn như hiện dưới làn váy rực đỏ.

Đan Lê sắc mặt không đổi, như là không để cô gái nóng bỏng, quyến rũ đang đi tới vào mắt. Lúc A Cầm gọi đến, cô còn sợ Kiều Sương sẽ tranh thủ chút thời gian mà cô bận nghe điện, câu dẫn anh. Dù sao trong ấn tượng của cô, loại người như Kiều Sương cũng chẳng tốt đẹp gì.

Nhưng là lúc sau Kiều Sương lại đi đến trước mặt cô. Không giống như bộ dáng chật vật lúc lần đầu gặp mặt, khi mà mặt mày cô xám xịt như tro, lần này xuất hiện trước cô ta, trong buổi dạ tiệc này, cô mặc một thân lễ phục dạ hội màu đen, tóc dài gọn sóng buông xõa để thất lung, trên cổ còn đeo một chuỗi vòng cổ kim cương lấp lánh do A Cầm thiết kế.

Biểu tình của Kiều Sương đối với cô có vẻ như có chút khinh miệt. Cô hoàn toàn có thể hiểu được vẻ mặt ấy, bởi lẽ tiếng tăm của cô ở bên ngoài cũng không được tốt lắm. Một người chỉ biết sống dựa vào phụ thân, rồi trượng phu thì dù về ngoài có xinh đẹp, mỹ miều cỡ nào cũng chỉ là một cái bình hoa di động mà thôi.

“Đan phu nhân, tôi kính cô một ly.” Đưa cô một ly rượu đầy, biểu tình của cô ta có chút khiêu khích. Cô có thể cảm giác được ngữ khí của cô có bao nhiêu phản nghịch rằng nghiêng lợi khi nói ra ba chữ “Đan phu nhân”.

Cô cau mày, không có đưa tay tiếp nhận ly rượu ấy. Cô có tật hễ uống rượu vào thì sẽ hồ ngôn loạn ngữ, cho nên bình sinh cô ghét nhất là rượu chè. Giấu diếm thần sắc bất ổn, cô miễn cưỡng đáp trả: “Rất cảm ơn cô, Kiều tiểu thư, nhưng tôi không uống được rượu.” Cô ghê tởm mà tặng thêm cho Kiều Sương ba chữ “Kiều tiểu thư”. Nhìn đến sắc mặt kia có chút trắng bệch ra, trong lòng cô không giấu khỏi có điểm thực cao hứng.

Kiều Sương không chút kiên nhẫn, nhú mày nhìn cô nói: “Đan phu nhân, cô là không muốn nể mặt tôi hay sao?”

Nếu có thể không nể mặt cô ta, cô đương nhiên là sẽ rất vui vẻ, nhưng là cô cũng không muốn ảnh hưởng đến mặt mũi Đan Lê.

Tiếp nhận lấy ly rượu từ tay cô ta, uống một hơi, cạn sạch, còn đang định xoay người tỉnh rồi đi, không nghĩ đến lại bị Kiều Sương nắm lấy tay, giữ lại: “Đan phu nhân, tôi tôi muốn nói, còn chưa nói xong đâu.”

Cô ta siết cũng khá nặng tay, đau đớn khiến cô nhin không được mà nhú mi.

“Kiều Sương, cô làm gì ở đây vậy?” Thanh âm lạnh như băng của Đan Lê từ gần đó truyền đến khiến Kiều Sương ngăn không được bản thân có điểm run rẩy. Bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay cô cũng nhanh chóng rời đi. Nhiếp Như thừa lúc đó rút tay lại, khẽ xoa lên chỗ mới rời bị nắm, trầm nghĩ, mới rồi lực đạo của nữ nhân kia thật phần lớn.

Đan Lê hướng chúng ta bước nhanh tới, cau mày nhìn cái ly rỗng trong tay Nhiếp Như, biểu tình không giận mà uy. Nhìn anh như vậy, cô đoán chắc bản thân đã làm cho đối tác quan trọng của công ty tức Kiều Sương giận dữ, hẳn là anh đang rất hối hận vì mang cô theo cùng đến đây?

Đan Lê khẽ kéo cô về phía mình, cách xa Kiều Sương một khoảng, ngữ khí lạnh như băng hướng Kiều Sương nói: “Nhiếp Như không uống được rượu, hy vọng là sẽ không có lần sau.” Anh là muốn bảo hộ nàng. Biết được điểm ấy trong lòng cô không khỏi có điểm vui vẻ, cao hứng. Nhưng là lại nhìn đến biểu tình thực khùng bố trên mặt anh, dường như là anh đang rất tức giận vậy, nhưng là anh tức cái gì vậy?

Anh ngữ khí xem chừng không được tốt lắm, hướng cô nói: “Về nhà.” Vừa nói dứt lời liền kéo ngay cô hướng cửa đi đến, không một lần quay đầu nhìn lại.

“Nhưng mà ... Yên hội ... Còn yến hội mà ... Làm sao lại ...” Anh đi quá nhanh khiến cho cô mấy lần thiếu chút là té.

Anh lặng im không nói, sau vì câu nói của cô, cước bộ có điểm chậm lại không ít: “Không sao cả.”

Cô đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, mọi thứ xung quanh cứ hoa hết cả lên, cuối cùng thì cô ngã vào trong một vòng ôm ấm áp, sau thì không biết thêm điều gì nữa.

Vào tối đó, cô nằm mơ. Vẫn là giấc mơ bấy lâu nay cô vẫn hay mơ về.

Cô mơ về thời điểm gặp Đan Lê lúc còn học đại học. Lại giống như trước đây chạy đến thổ lộ với anh, nhưng lần này lại có điểm gì đó không giống như trước. Trong mộng cô tựa hồ so với trước đây to gan lớn mật và đầy dũng khí hơn vậy. Đan Lê cũng không có giống với trước đây, lạnh lùng nhìn nàng mà nói: “Cô giống sao? Vẫn là trong cái đầu nhỏ bé này ngoài lý luận ái ra thì cũng chẳng có cái gì khác.” Hôm nay anh phá lệ mà vô cùng ôn nhu. Khẽ hôn lên cánh môi hồng nhuận của cô, sau đó lại ở bên tai cô khẽ khàng nói: “Nhiếp Như, trong trò chơi này, anh thua rồi. Anh thế nhưng lại yêu người như em...” Trong mộng cô thấy chính mình hạnh phúc, cười đến ngây ngốc.

Đáng tiếc, mộng vẫn chỉ là mộng mà thôi.

Bốn năm đại học không ngừng thăm mến, lại thêm ba năm hôn phối, tình yêu của nàng dành cho anh vẫn vẹn nguyên như những buổi đầu.

Say rượu, kết quả là thống khổ dị thường. Lúc cô tỉnh lại thấy mình đang nằm trên giường, ở nhà, mà lúc này Đan Lê đang ngồi bên, biểu tình là lạ.

Đầu có điểm choáng váng, ánh mắt mơ hồ nhìn Đan Lê một bộ dáng ba đầu sáu tay, cô không khỏi cười ra tiếng.

Anh cũng không có để ý đến cô mặc danh kỳ diệu cười, chỉ đi nhanh ra phía cửa, không ngoảnh đầu lại, nói: “ Ở nhà nghỉ ngơi một chút đi. ” Tuy là trong ngữ điệu có mấy phần mệnh lệnh nhưng vẫn khiến cô trong lòng có mấy phần vui vẻ và âm ập.

Cô không khỏi miên man nghĩ ngợi, phải chăng từ lúc ấy cho tới giờ anh vẫn luôn ngồi tại bên giường, chiếu cô cô ?

Đang nằm nghỉ thì cô bỗng nhận được điện thoại của A Cầm. Theo điện thoại truyền đến là thanh âm giận dữ của A Cầm, cô ấy đang rất tức giận, nói nam nhân kia có bao nhiêu vô dụng. Chẳng biết đây là nam nhân thứ bao nhiêu tìm cách tiếp cận cô ấy mà thất bại nữa ? Cô nhin không được mà cười cười, một bên cố gắng trấn an: “ A Cầm, yêu cầu của người cũng thật cao mà ... ”

A Cầm tựa hồ có chút bất mãn, cố tình nhắm vào nỗi đau của cô mà nói: “ Hừ, Kiều Sương kia liệu đã đem nam nhân của người câu dẫn đi chưa a? ”

Cô mặc dù chẳng hề để ý, nhưng tâm vẫn nhin không được mà trầm xuống. “ Yên tâm đi. Không có đâu. ”

Bách Cầm là bạn thân nhất của cô. Cô ấy là một nữ tử rất kiên cường, lại có năng lực nữa, hiện đang là nhà thiết kế châu báu của Tân Tinh. Nhìn lại mình, một cái nữ nhân yếu đuối, vô năng vô dụng, một cái bình hoa, cô không khỏi cảm khái thờ dài. Đại khái chắc là do bù trừ cho nhau về tính cách nên từ đại học đến giờ, hai người vẫn luôn là đôi bạn tốt. Tính cách của cô ấy quá mức mạnh mẽ nên nữ cường nhân A Cầm đến bây giờ vẫn chưa tìm được bạn trai. Cô ấy cho rằng Đan Lê đối với cô quá mức lạnh lùng, căn bản là đem tâm của cô giấu dưới lòng bàn chân nên cũng không thích anh lắm.

Cô không khỏi nhớ tới lúc mới kết hôn với Đan Lê, khi đó anh so với bây giờ biểu hiện có nhiều phần lãnh ý cùng lạnh nhạt, không vui hơn. Thậm chí còn chán ghét đến không muốn nói với cô một câu, mà cô thì thập phần không thèm để ý đến. A Cầm thấy vậy nhin không nổi sự yếu đuối của cô mà định muốn ngả bài cùng Đan Lê, nhưng là cô thập phần liều mạng ngăn lại. Nhưng vẫn là ngăn không được trong một lần, lúc trò chuyện với Đan Lê, A Cầm giận dữ cầm lấy cốc nước trên bàn hướng anh hắt tới. Đan Lê là cái người vô cùng cao ngạo làm sao lại có thể tha thứ cho cái hành động si nhục anh như vậy. Cô là người ở giữa lại càng thêm sợ hãi, một bên là bạn thân nhất của mình, một bên lại là trượng phu, cô thực không biết phải làm sao mới tốt. Càng sợ Đan Lê sẽ tức giận mà báo cô cắt đứt với A Cầm cho nên mặc dù rất sợ hãi nhưng cô vẫn nhanh nhẹn đứng chắn trước mặt Đan Lê, nước trong cốc hết thấy đều hắt lên người cô.

Mặc dù sợ bóng sợ gió một hồi lâu sau, nhưng may mắn là hình như Đan Lê cũng không đem chuyện này để trong lòng, cho nên coi như là lần đó cô phúc lớn mệnh lớn thoát được một kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khúc mắc

Dạo gần đây cô thường hay đến bệnh viện bầu bạn, chăm sóc cho cha, Đan Lê thì thái độ có chút bất thường nhưng nếu có thời gian anh vẫn đến thăm ông. Anh đến như vậy có lẽ vẫn là do cảm kích cha mà thôi. Nếu không có ông thì đầu anh có giỏi giang, tài ba đến đâu cũng không thể dễ dàng nắm quyền điều hành một công ty lớn như Trương Viên. Nhưng cũng có lẽ tình cảm anh đối với cha, ngoài cảm kích còn có thêm hận ý. Nếu không phải ông ra điều kiện muốn tiếp quản công ty thì phải lấy con gái ông thì có lẽ anh đã không bao giờ phải lấy cái bình hoa không nào là cô đây.

Đương nhiên hết thấy chỉ là suy đoán của cô, nhưng là trước đây Đan Lê từng nói, cô thuộc dạng nữ nhân vô cùng nhảm chán ... Đúng vậy, tâm tư Đan Lê quá mức phức tạp, cái bình hoa như cô sao lại có thể đoán được cơ chứ ? Nghĩ đến đây cô không khỏi có chút tự giễu mình.

9h đêm, lúc này Đan Lê đang ở Ý lo liệu một cái hạng mục làm ăn của công ty.

Sáng nay cha cô ngoài ý muốn muốn xuống giường, ra ngoài hoa viên phơi nắng. Cô ở bên cạnh lẳng lặng ngồi ở bên người ông hưởng thụ những tia nắng mặt trời âm ập.

Ông nhìn cô, ánh mắt khó có được lúc thấu triệt, anh minh như lúc này, những nếp nhăn trên trán khê neo lại, ông cười và nói: “ Con gái ngoan, đã trưởng thành thật rồi a ... Đáng tiếc cha không thể nhìn thấy ngoại tôn của cha được rồi. ”

“ Không đâu mà, cha. ” Cô ngăn người, vội vàng nói: “ Cha chịu khó chờ thêm một thời gian nữa, nhất định liền có thể được nhìn thấy cháu ngoại mà. ”

Cô không dám nói thật cho ông biết cô và Đan Lê, hai vợ chồng chỉ là đơn thuần nằm ngủ trên một chiếc giường, sự tình gì cũng chưa từng phát sinh, có lẽ sẽ chẳng bao giờ có con được. Cô lại càng không dám cường ngạnh mà yêu cầu, sợ sẽ rước lấy sự chán ghét của Đan Lê.

Cô sợ hãi nhìn biểu hiện của cha lúc này, lại càng thêm sợ hãi giọng điệu mới rồi của ông.

Sau, lại thấy ông hỏi: “ Đan Lê đâu ? ”

“ Anh ấy qua Ý công tác rồi ạ. ”

“ Nó a ... ” Ông chậm rãi thở dài một hơi, “ Cha hy vọng quyết định khi ấy của mình là chính xác. ”

Cô không hiểu được ý tứ trong câu nói của ông nhưng cũng chẳng biết nói gì nên chỉ im lặng đứng bên. Thẳng đến chạng vạng, ông chậm rãi nhắm mắt, vẻ mặt yên bình giống như đang ngủ vậy.

Cùng với mười lăm năm trước, cha lại giống mẹ cô, trên mặt mang theo một nét cười ôn nhu, nhắm chặt hai mắt, ly khai nhân thế.

Mà cô thì cứ khờ khạo, ngây ngốc nhìn sau rồi lẳng lẳng gục trên người ông rơi lệ.

Với tay lấy chiếc di động trong túi, ấn số 1, sau ấn phím gọi đi. Trong điện thoại của cô, số 1 là số của Đan Lê, số 2 là số của A Cầm, từ đây có thể thấy rõ địa vị của hai người quan trọng thế nào trong lòng cô. Nếu đề A Cầm biết, nhất định cô ấy sẽ cốc cô một cái cho xem.

Điện thoại rất nhanh được khai thông, cô cố gắng ổn định lại tâm trạng thương tâm của mình.

Thanh âm trong trẻo mang theo chút bi đolan của Đan Lê từ bên kia đầu điện thoại truyền đến: “ Uy ... ”

“ Đan Lê ... Là em ... ” Sau khi khóc một lúc lâu, giọng cô bây giờ có chút khàn khàn.

“ Nhiep Như ? ” Thanh âm của anh lộ ra một chút ngoài ý muốn. Quả thực, cô mặc dù đem số điện thoại của anh để ở vị trí đầu tiên nhưng thật không dễ dàng gì mà ấn hạ được.

“ Thanh âm của em sao vậy ? Bị cảm à ? ” Từ bên kia truyền đến những thanh âm lảm bảm, cô đoán là anh vẫn đang làm việc, bàn tay khê nắm lại thành nắm đấm. Lúc đang làm việc, anh ghét nhất là bị làm phiền.

Cô ngừng thở, ấp úng nói: “ Ân ... ”

Bên kia đầu dây không thấy nói gì.

“ Bệnh nhỏ thì cũng không nên chủ quan, giờ em đến chỗ Bách Cầm để cô ấy nhìn qua tình trạng bản thân một chút. ” Anh do dự một hồi, cuối cùng nói: “ Hảo hảo chiều cô chính mình. Anh hiện giờ đang họp. ”

Cùng với câu nói cuối cùng kia của anh, bên đầu kia điện thoại truyền đến một thanh âm mềm mại quen thuộc của nữ nhân: “ Đan Lê, ai gọi vậy ? ”

Trong chốc lát, cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, di động từ trong tay rớt xuống lúc nào không biết.

Bên ngoài mưa tí tách rơi, đôi lúc có mấy tiếng sấm giạt chớp lóe rạch ngang bầu trời.

Ngồi lặng yên, cô trầm nghĩ, bản thân mình quả nhiên là rất nhu nhược.

Ngày đó, cô chẳng biết đã đi gì, cả người ướt đầm tìm đến nhà A Cầm. Thời tiết thật sự là trêu chọc con người ta, mới sáng sớm trời còn đổ nắng, đến tối lại đột nhiên mưa như trút nước, thực giống với tâm trạng của cô lúc này.

Cửa mở ra, A Cầm thoáng sững người nhìn cô, lúc sau như mới lấy lại tinh thần run rẩy hỏi cô đã phát sinh chuyện gì.

Cô trừ bỏ lúc nhìn cô ở cửa một khắc kia, cả người cứng đờ, miệng lưỡi cứng ngắc, giống nhau lạnh như băng. Cố gắng lắm cô mới ép bản thân khó khăn nói ra được một câu: “ Cha ta ... Cha ta đã qua đời rồi ... ” Tiếp sau cô tựa như người mất hồn, tùy ý A Cầm bài bố.

Trước tiên cô ấy đem cô kéo vào nhà tắm, cởi sạch quần áo ướt nước mưa trên người cô sau đem cô tiến vào bồn tắm. Lúc sau, cô ấy chạy ra tìm cho cô một bộ quần áo sạch sẽ để thay.

A Cầm vừa lau người, vừa trấn an cô, nhưng là hết thảy những lời ấy đối với cô lúc này chỉ như gió thoảng bên tai.

Nhìn ta như vậy, cô ấy vô cùng sợ hãi, càng không ngừng loạng choạng đỡ lấy cơ thể cô: “ Nhiep Như, người con mẹ nó nói gì đi a ... Người có biết người cứ như vậy khiến ta sợ thế nào không ? ”

Ngay cả khi những lời này vang lên bên tai, linh hồn cô vẫn tựa như đang phiêu dạt ở một nơi xa xôi nào đó vậy.

Cô là một đứa nhỏ sớm được chiều quá sinh hư. Bởi vì mẹ qua đời quá sớm vậy nên cha đối với cô thập phần sủng ái, trên cơ bản, cô muốn gì cha cô đều tìm mọi cách đáp ứng, vậy nên trước đây mới tạo cho cô cái thói kiêu căng, thẳng đến khi lớn lên, cái tính đó mới giảm đi đôi chút.

Cô vẫn không quên lần đầu tiên nhìn thấy Đan Lê. Khi ấy cô bị anh làm cho si luyến đến mức hạ quyết tâm phi quân không lấy chồng [Không phải anh thì nhất quyết không lấy]

“ Cô giống sao ? Vẫn là trong đầu cô trừ bỏ ái luyến, còn lại thì cũng chẳng có cái gì hết. ”

Ngày đó, cô vì câu nói ấy mà bị hung hăng đá kích. Khi ấy cô nhớ dáng điệu bản thân khóc lóc ủy khuất thập phần khó coi, như thường lệ chạy tới tìm cha, khóc lóc mà kể lể, không nghĩ ông lại đem cái tên Đan Lê này nhớ kỹ trong đầu.

Cô vụng trộm nhìn ngắm Đan Lê, thậm chí có đôi khi còn làm bộ lơ đãng đi ngang qua cửa lớp hoặc ngang qua bên người anh. Cho nên ngày đó, khi mà Đan Lê sắc mặt không tốt xuất hiện trước mặt cô, trong lòng cô lại xuất hiện một loại cảm giác vui mừng không nói lên lời. Tựa hồ như những cố gắng trước nay của bản thân cuối cùng cũng được người kia để ý đến.

“Nhiep Như ...” Anh gần giọng chuẩn xác nói ra tên của cô, thanh âm trầm thấp khiến cô lập tức cảnh giác: “Cô đùa như vậy đã đủ chưa? Mặc kệ cô có bao nhiêu thứ, mặc kệ là bao lâu, tôi cũng sẽ không bao giờ thích cái loại bình hoa ngốc nghếch như cô.”

Mặt cô trong phút chốc trở nên trắng bệch: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Anh từ trên cao nhìn xuống, biểu tình lạnh như băng mà châm chọc: “Đến hỏi cha cô ấy.”

Nghe đến đây cô sợ hãi, nhịn không được trở về hỏi cha. Đáp án của ông lập tức khiến tâm cô như chìm sâu xuống đáy cốc. Đang học năm thứ tư nên Đan Lê phải ra ngoài tìm một nơi để thực tập, nhưng là không có một công ty nào nguyện ý tiếp nhận anh.

Cô khuyên cha buông tha cho anh, ông lại ngoan cố cho rằng nếu cô thích anh như vậy thì ông phải tìm mọi cách đem anh đặt vào trong tay cô. Sau đó một thời gian khi cô mới biết cha mình mắc bệnh nan y, không sống được lâu, có lẽ vì vậy mà ông liền vội tìm một người đủ sức đủ tài để kế nghiệp công ty. Vừa hay Đan Lê lại là người vô cùng thích hợp, cô lại yêu anh sâu đậm như vậy cho nên cha mới tìm mọi cách để thành toàn mọi việc, một mũi tên trúng hai con chim.

Đan Lê cuối cùng cũng thỏa hiệp, nhưng từ đó trở đi, ánh mắt anh nhìn cô luôn mang theo sự khinh thường.

Đúng vậy ...

Dựa vào cái gì cô vừa sinh ra đã có thể cứ vô tư lự mà sống, không cần phải phấn đấu mà vẫn có thể có được nhiều thứ như vậy.

Mà Đan Lê vừa có tài, vừa có khát vọng nhưng lại chỉ là một người bình thường, cho dù có nỗ lực có khát khao thế nào cũng chỉ có thể hy vọng tìm được một công việc tốt, sau đó tìm một người hợp với mình đi đến cuối cuộc đời, mà có khi cả đời cũng không thể làm được.

Mà cô, từ nhỏ đã không chịu học hành, cũng chẳng cần phải lo lắng gì cho cuộc sống của bản thân, chỉ cần muốn liền có thể có ngay thứ mà những người khác phải nỗ lực bao nhiêu mới có được, thích liền có thể cả ngày nằm nhà xem ti vi, đi chơi, dạo phố, mua sắm, ...

Đây quả thật là không công bằng!

Nhưng đó lại là sự thật.

Để xin lỗi, trước ngày kết hôn một ngày, cô đưa cho Đan Lê một tờ hiệp ước.

Đan Lê sẽ vĩnh viễn không yêu cô, nếu là vận mệnh muốn hai chúng ta khúc mắc cả đời thì dù anh có thỏa hiệp nhưng cô thì không đành lòng.

Cô nói rõ với anh, cha cô bị ung thư não, nhiều nhất là ba năm sau, ông liền tạ thế, khi ấy anh có thể ly hôn ...

Và hôn lễ của cô là một hôn lễ không có niềm vui, hết thấy cũng chỉ là làm trò, diễn cho cha cô xem mà thôi.

Ở hôn lễ, nhìn chúng ta hôn nhau trước đông đảo quan khách, cha cô vô cùng cao hứng mà tuyên bố, từ nay về sau anh chính thức tiếp nhận tập đoàn Tương Viên, trở thành tổng giám đốc của công ty.

Cha cũng không hề hay biết, lúc mặt đối mặt, Đan Lê chuẩn bị hôn cô, biểu tình của anh có bao nhiêu lạnh lùng, lãnh đạm và khinh thường. Tiếp xúc thân mật như vậy khiến anh thấy không cam lòng cùng khuất phục. Hôn là cho có lệ, thanh thiên, tùy ý, không có trang nghiêm cùng thần thánh giống như trong tưởng tượng của cô.

Mặc dù cảm thấy rất mất mát nhưng cô vẫn miễn cưỡng cười vui. Bên ngoài càng cười tươi rộ bao nhiêu, trong lòng cô lại đau đớn cùng mất mát bấy nhiêu. Hôn lễ này thực sự rất bi ai.

Sau khi cha cô đem những lời kia nói ra, nụ cười rốt cuộc cũng nở trên môi Đan Lê, nhưng là nụ cười đó rất rất lãnh đạm, chỉ có người đứng gần nhất với anh khi ấy, là cô mới có thể nhìn thấy. Cho đến bây giờ cô vẫn còn nhớ như in, nụ cười ấy có bao nhiêu phần châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Xa xỉ

Khi mới kết hôn, cha đã mua cho cô một căn nhà mới, cô vẫn còn nhớ khi biết cha sẽ mua nó, nụ cười của Đan Lê có bao nhiêu sự chăm chọc.

Cô từng hỏi anh xem anh muốn trang trí căn nhà thế nào nhưng anh chỉ lạnh lùng mà đánh gãy sự phấn chấn và cao hứng của cô bằng một câu: “Tùy em, thích thế nào liền trang trí như vậy.”

Đan Lê là một nam nhân rất có chủ kiến cho nên cô từng một lần ảo tưởng cho rằng anh nói như vậy là, chỉ cần cô thích anh cũng sẽ thích. Nhưng là sự thật lại chăm chọc làm sao, anh không quan đến cô sẽ trang trí, bày biện căn nhà thế nào là vì anh căn bản không cần nơi này, một ngày nào đó chung quy anh cũng sẽ rời đi.

Mà cô lại nghĩ bản thân có thể trong ba năm mà cảm hóa được Đan Lê, khiến anh yêu thương mình. Nhưng tất cả chỉ là những suy đoán miên man vô căn cứ của cô mà thôi.

Cô thích những màu sắc ấm áp cho nên cuối cùng căn phòng tân hôn được cô trang trí bằng những màu sắc tươi tắn, ấm áp với hy vọng sự ấm áp bé nhỏ này có thể khiến Đan Lê cảm động.

Đêm tân hôn, tâm trạng của cô cứ nhấp nhô không yên. Cứ nghĩ đến tâm nguyện được gả cho người mình yêu nhất là Đan Lê trong lòng cô lại trào dâng một niềm hạnh phúc vô biên. Bước vào phòng ngủ, anh nói lỏng caravat, khai giải cúc áo sơ mi đầu tiên, hành động có chút cứng nhắc, mắt quét một vòng khắp căn phòng cuối cùng dừng lại trên người cô, khóe miệng khẽ dâng lên một ý cười nhạt, biểu tình trên khuôn mặt càng thêm lạnh lùng.

Cô có chút e lệ, ấp úng nói: “Đan ... Đan Lê ... Đêm đã khuya rồi ... chúng ta đi ngủ thôi ...” Vì khẩn trương quá độ nên vừa nói xong một câu này chẳng hiểu sơ sẩy thế nào cô lại cắn vào đầu lưỡi, nhất thời đau đến không nói lên lời, cũng vì ngượng ngùng mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chẳng biết đã ứng đỏ tự bao giờ.

“Ngủ?” Cùng lời nói hàm hồ, không rõ dụng tâm ấy buông xuống, anh rảo bước hướng nhà tắm đi đến, bỏ lại cô mặt đỏ tim đập ngồi ngốc lẳng trên giường.

Cô thực muốn nhìn lên nha. Nhưng cuối cùng lí trí đã lấn át thú tính, cô cuối cùng cũng ngoan ngoãn ngồi yên trên giường, đầu cúi sâu xuống nhìn chăm chăm vào ga trải giường, không dám ngó nghiêng lung tung, suy nghĩ trong đầu loạn thành một đống.

Đan Lê chỉ quần một chiếc khăn tắm bước ra.

Những giọt nước khẽ dựa theo góc cạnh khuôn mặt cùng đường nét rắn chắc của cơ thể mà trượt xuống. Một giọt nước qua khóe mắt thâm trầm, sâu thẳm chảy dọc xuống mũi cuối cùng rơi xuống bạc môi hồng nhuận của anh. Khoác trang phục chú rể trên người, Đan Lê đã suýt lấm rồi, nhưng giờ phút này trông anh vô cùng hấp dẫn, thu hút, động lòng người.

Cô nuốt xuống một ít nước miếng, trong đầu cảm thấy vô cùng choáng váng.

Anh nheo nheo mắt lại, biểu tình có chút không kiên nhẫn.

Nhớ tới áo ngủ của anh vẫn còn treo trong tủ quần áo, cô ngoan ngoãn chạy đi lấy, về mặt thập phần ... háo sắc.

Nhận lấy áo ngủ màu lam với những họa tiết hoạt hình, khuôn mặt Đan Lê tràn ngập hắc tuyến, nhưng cũng không nói gì, xoay người trở vào phòng tắm. Cô ngơ ngác đứng ở trước cửa, bóp bóp cổ tay, sớm biết vậy cô sẽ từ từ mà chạy đi lấy ...

Đến cô bước vào phòng tắm, cảm nhận được hương vị của anh vẫn còn lưu lại trong này cô liền ngây ngốc đứng đó mà suy nghĩ miên man.

Đan Lê vừa mới tắm xong, là tắm ở trong này ...

Cô vỗ vỗ hai má đã sớm ửng đỏ của mình, đối chính mình tự nhủ: “Nhiếp Như, tỉnh táo lại đi!”

Vì Đan Lê mà cô đem mình tắm tấp vô cùng sạch sẽ, thơm ngát. Sau khi mặc xong quần áo, ổn định lại tâm trạng, cô nhẹ nhàng bước ra, hướng giường ngủ đi đến.

Đan Lê đã đi nằm trước, cô cứ như vậy nằm xuống bên cạnh, hương thơm nam tính quen thuộc phảng phất trong không khí. Hai người nằm gần nhau như vậy nhưng mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một tâm trạng, trái tim thì hoàn toàn xa cách.

Nhìn xuống bộ đồ ngủ hoạt hình màu hồng nhạt cùng bộ của Đan Lê là một đôi áo ngủ tình nhân mà trước ngày thành hôn cô đã âm thầm mua về, lại nhìn bóng lưng anh, ánh mắt cô có chút ai oán nhưng cũng bất đắc dĩ nằm yên bên cạnh.

Sau nhịn không được, cô vùng trộm nằm xích lại.

Đan Lê hẳn là đang ngủ đi? Cô khờ ngốc nghĩ.

Bỗng nhiên Đan Lê xoay người lại, cô giống như đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn phát hiện, lúng túng không biết phải làm gì cho phải. Trong phòng khá tối nên cô cũng không thể nhìn rõ biểu tình trên mặt anh lúc này.

Đột nhiên anh thô bạo chống người dậy, đè gừa cô ra mà hùn hăng hạ xuống môi cô một nụ hôn thô bạo. Nhưng nụ hôn của anh không chỉ dừng ở đó, từ môi lại chuyển xuống cổ, lướt qua xương quai xanh xinh đẹp đến ngực rồi một đường tiếp tục hôn xuống dưới.

Sau anh đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu hờn hển nhìn cô, lạnh giọng nói: “ Tôi cũng chỉ là một nam nhân bình thường, đừng có dụ dỗ tôi ! ”

Cô khẽ lắc đầu, cũng không rõ anh có thấy được cái lắc đầu ấy không.

Anh tiếp tục nói: “ Cô sẽ hối hận. ”

Anh nghiêng người nằm xuống bên cạnh, khôi phục tư thế ngủ ban đầu, xoay lưng lại với cô. Lát sau, lúc cô tưởng chừng anh đã ngủ, chợt nghe thấy anh nói: “ Tôi không muốn có bất cứ điều gì trở buộc vậy nên từ giờ cô cứ cách xa tôi ra một chút. ”

Cô đột nhiên tỉnh ngộ, ở trong mắt Đan Lê, hôn nhân của chúng ta chỉ kéo dài trong ba năm, anh là đang sợ nếu khiến cô hoài hài tử, cô sẽ dùng nó để trở buộc anh ...

Ủy khuất cắn chặt môi dưới, cô cố ngăn đi những giọt lệ chỉ trực trào nơi khóe mắt.

Một đêm tròn, cô không ngủ.

Câu nói kia của anh “ Cô sẽ hối hận ” là có ý gì ...

Hôm sau là một ngày khá bình thản.

...

Bình thường Đan Lê cũng rất khi ở nhà, phần lớn thời gian của anh là liêu sống liêu chết xử lý công vụ ở công ty. Cha thất phần hài lòng và nghĩ rằng ông đã tìm được đúng đối tượng. Cô thì thất phần đau lòng. Đều đã có được gia sản bạc triệu, anh cần gì phải liêu mạng kiếm tiền như vậy ?

Cô hy vọng anh có thể dành thời gian cho mình nhiều hơn. Sau đó cô mới biết, sau khi cùng cô kết hôn, anh mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã đứng ra nhậm chức tổng giám đốc điều hành tất cả hoạt động của tập đoàn, không khỏi khiến cho người khác đố kỵ, ghen ghét. Trong công ty có rất nhiều lời đồn nhảm linh tinh nhưng anh vẫn một mình cố gắng chống đỡ, ra sức làm việc như để chứng minh thực lực của bản thân, vì chính mình mà rửa sạch thanh danh.

Mà khi anh gặp khó khăn như vậy, cô chỉ ở nhà thăm oán trách anh lãnh đạm, thăm oán anh không quan tâm đến mình.

Anh không tức giận nhưng lại đối cô cười nhạt không thôi.

“ Cô là cái nữ nhân không có tiền đồ. ”

Trong mắt anh, cô chính là như vậy. Bất tài, vô dụng, không có tiền đồ, một cái bình hoa di động, không học hành, không bằng cấp, không có cả một công việc.

Cô thường xuyên thức khuya xem phim truyền hình nhằm đợi Đan Lê về nhưng chung quy không lần nào đợi được.

À không cũng có vài lần đợi được, nhưng vừa bước vào phòng anh đã mệt mỏi nằm xuống giường nhắm mắt cái liền ngủ luôn.

Cái hôn nhẹ chúc ngủ ngon với cô dường như là một thứ quá xa xỉ. Cho nên cái gì trên phim truyền hình cũng đều là gat người hết.

Mà Đan Lê cũng chưa bao giờ quan cô. Nói thẳng ra là anh không quan tâm tới cô. Cô ăn gì, ngủ ở đâu, khỏe mạnh hay bị bệnh, đối với anh cũng chẳng có can hệ gì.

Trong lòng anh, công việc là số một, công ty là số hai, còn cô cô là cái cuối cùng của cuối cùng trong lòng anh, mà cũng có thể cô chẳng có chút địa vị gì trong lòng anh.

Chung quy, cô không thể nào chạm được tới tâm tư của anh, cho nên với anh, cô chỉ là một người xa lạ, chính là anh không thể không kết hôn cùng với một người xa lạ.

Đột nhiên cô phát hiện, kể từ khi biết Đan Lê đến nay, cô nhận ra có rất nhiều chuyện trên đời này dù cho có tiền cũng không thể nào mua được.

Đan Lê mặc dù đối với cô luôn lạnh lùng, thản nhiên, đến nói chuyện cũng chẳng muốn phải nhiều lời nhưng luôn đối với cô rất tốt. Chỉ cần là những yêu cầu không quá phận, anh đều đáp ứng.

Vậy mà cô còn tham lam mong muốn điều gì ?

Yêu ?

Đưa nhỏ ?

Đan Lê thích những nữ nhân mạnh mẽ, độc lập, kiên cường. Ở trước mặt cô, anh rất nhiều lần khen ngợi A Cầm là một cô gái có năng lực, thi thoảng anh còn “ vô tình ” ám chỉ nói cô chỉ nên thân thiết với những người như A Cầm, đừng có tìm những bình hoa ngốc nghếch, giàu nhưng không có não mà

chơi.

Cô im lặng, ngoan ngoãn nghe theo, trong lòng có chút hờn ghen.

Cô biết mình sẽ không bao giờ được như A Cầm vậy nên cô cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ chiếm được một lời tán thưởng chứ đừng nói gì đến tình yêu của Đan Lê.

Trong nhà thường xuyên chỉ có mình cô. Mỗi ngày trừ bỏ ở nhà xem ti vi, ngẫu nhiên ra ngoài dạo phố, mua sắm này nọ, ngoài ra thì thoảng còn cùng A Cầm buôn chuyện qua điện thoại còn không thì cô cũng chẳng biết làm cái gì.

Cô vì Đan Lê mà học nấu nướng, thế nhưng lại hủy đi một nửa gian bếp. Học thêu thùa thì đem tay mình bị đâm chỉ chút những vết kim. Mà học thì ... lại càng chẳng thu được kết quả tốt đẹp gì. Liên cả ngày rảnh rỗi, không biết làm gì, chỉ còn biết ngồi nhớ Đan Lê.

Vô năng, bất tài, vô dụng, bình hoa, ... Cô biết cô chỉ như vậy thôi.

Trên đời này, người luôn luôn yêu mến, quan tâm và chăm lo cho cô nhất chính là cha. Vậy nhưng hiện tại ông cũng đã rời xa nhân thế. Cô kiên trì giữ cho mình vẻ ngoài giả dối kiên cường, làm như mình không sao, nhưng là tâm cô rất đau ...

Cô không dám nghĩ nữ nhân kia ở bên ngoài trở ra hết mị lực liền câu dẫn được Đan Lê. Cô đã luôn vì Kiều Sương mà lo lắng, Kiều Sương ấy rất xinh đẹp, cô ta đẹp không phải như cô là vẻ đẹp của một cái bình hoa, cô ta có năng lực, quyến rũ, có phải chính vì thế nên cô ta đã thành công giữ được trái tim Đan Lê ?

“Không sao, mình không sao ...”

Dựa vào trong lòng cô ấy, cô cảm giác được nước mắt đang chậm rãi lăn dài trên hàng mi.

A Cầm không hiểu ...

Cô cùng anh, thế là hết rồi ...

“A Cầm.” Không biết bao lâu sau, chẳng biết thu được dũng khí từ đâu, cô ngẩng đầu, bình tĩnh nói: “Sau khi Đan Lê từ Ý về, ta sẽ ly hôn với anh ấy, đơn ly hôn ta đã sớm viết xong lâu rồi, vốn tưởng sẽ không bao giờ phải lấy ra nữa.”

“Người đang nói cái gì vậy ?” A Cầm cả kinh kêu lên, biểu tình so với lúc mới rồi càng thêm kinh ngạc cùng cuống quýt.

“Nhưng là ... Ta ...” Cô lại cúi đầu, lắp bắp một hồi, cuối cùng cô hai má ửng hồng, nói ra : “Ta muốn trước khi ly hôn có thể hoài thượng đứa nhỏ của anh ấy, coi như là kỷ niệm cuối cùng.”

Đan Lê, anh có thực lòng thích em hay không, có lợi dụng em hay không, đối với em bây giờ tất cả đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Chỉ là em không muốn anh ngoan tâm, quyết cắt đứt niềm hạnh phúc nhỏ bé cuối cùng này mà thôi.

“Người điên rồi sao ?”

Cô trầm nghĩ, chắc cô điên thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: A Cầm

Nhiếp Như, cô ấy điên rồi ...

Rót một chén nước đưa đến trước mặt Nhiếp Như, cô ấy ngẩng đầu, chậm rãi tiếp nhận, đôi mắt xinh đẹp giờ sưng, đỏ hệt cả lên, biểu tình thập phần mệt mỏi.

Nhiếp Như hướng ta nói một tiếng cảm ơn, rồi tiếp tục cầm chặt lấy cái chén ấm áp, cuộn mình trên sofa, ngăn người nhìn về phía trước, không biết là đang nghĩ ngợi gì.

Ở trên ti vi phía trước mặt đang chiếu một bộ phim truyền hình, bộ phim này trước nay Nhiếp Như đều rất thích xem. Thường thường khi nam chủ cùng nữ chủ hòa nhau, cô ấy lại cảm động mà khóc rống, ta ở bên cạnh cũng chẳng nói gì, chỉ thường thường trấn an cô ấy đừng quá nhập tâm vào tình tiết

của phim, tất cả đều là giả thôi. Nhiếp Như, cô ấy là một người rất tình cảm.

Cô ấy lúc này đáng về thập phần mệt mỏi, tinh thần dường như không gắng gượng nổi nữa, bộ phim đã kết thúc, một kết cục đoàn viên nhưng cô ấy lại không vui về chút nào, ánh mắt như cũ, trống rỗng.

Nhiếp Như có đôi mắt to, tròn, rất đẹp. Đôi mắt thấu triệt tinh thuần như chính bản thân cô ấy khiến người ta có cảm giác trong trẻo, không vướng bụi trần. Trước kia ta vẫn nghĩ đại tiểu thư gia đình giàu có như Nhiếp Như thì thường có vẻ mặt vô cùng cao ngạo, không nói đạo lý. Nhưng cô ấy ngoại trừ bình thường thích trêu chọc người khác thì cũng là một cô gái tốt, dễ thương. Theo như những gì ta thấy, cô ấy là một cái tiểu công chúa được phụ thân bảo hộ rất chu đáo, vậy nên cũng không biết được đến thế gian hiểm ác khôn lường.

Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên thấy Nhiếp Như sắc mặt đỏ bừng, biểu tình ấp úng, sau một hồi tra khảo ta rốt cuộc nghe đến tên Đan Lê từ trong miệng cô ấy xuất ra. Cái tên này cũng không xa lạ gì, anh ta là một người khá nổi tiếng trong trường bởi tài mạo xuất chúng, học thức uyên bác.

Cô nương ngọc này bởi vì đối phương vô tình nhặt được ví tiền của mình mà đem người ta để trong lòng.

Về sau trong lúc ra chơi cô ấy thường chạy ra ngoài, không biết là đi đâu. Một lần theo đuôi cô ấy ra ngoài, ta phát hiện cô nàng này vụng trộm đi nhìn Đan Lê, thậm chí có đôi lần làm bộ như lơ đãng mà đi ngang qua cửa lớp hoặc đi qua bên người anh ta.

Cô ấy quay người phát hiện ta đang cười đến gian trá ở sau lưng liền thẹn thùng, nhanh chóng cúi đầu hướng ta đi tới.

“A Cầm... Người theo dõi ta...” Cô ấy ảo não dậm chân một cái.

“Ai...” Ta làm ra vẻ mặt vô cùng đau đớn. “Ai kêu người có nam nhân khác mà quên đi bằng hữu...”

Nhiếp Như đeo đuổi Đan Lê không phải ngày một ngày hai, cho dù bị anh ta từ chối, cô ấy vẫn như âm hồn không tan bám riết lấy không tha.

Ta ban đầu vốn là đồng ý, sau dần dần phản đối.

Ta từng nghiêm khắc phê bình cô ấy. Làm gì mà phải vì một nam nhân mà trả giá nhiều như vậy. Anh ta thấy được sao... thấy được sao? Loại người mặt lạnh tâm lạnh như thế, cho dù cô ấy có làm thế nào cũng đều chỉ là công cốc mà thôi.

Ta khi đó đột nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét nam sinh, có vài người từng đối ta tỏ lộ cũng đều bị ta thẳng thừng từ chối. Liền ngay cả hiện tại, có vài người muốn tiếp cận nhưng ta vẫn như cũ từ chối.

Cô ấy thì dù chết cũng không thấy hối cải, càng lún càng sâu.

Cuối cùng chẳng biết tại sao, sau khi tốt nghiệp Nhiếp Như liền đưa ta một tấm thiệp cưới.

Xem qua tấm thiệp, sững sờ một hồi ta mới hỏi: “Anh ta yêu thương người?”

Nhiếp Như thân nhiên cười mà đáp lời: “Chỉ cần ta yêu anh ấy là đủ rồi. Làm phụ dâu của ta được không?”

Trước đây mặc dù đã từng đồng ý chuyện tình này, nhưng tại thời điểm kia ta lại lắc đầu từ chối. Lúc ấy trong lòng ta cảm thấy có cảm giác bất lực, bởi vì ta không cho rằng Nhiếp Như kết hôn rồi sẽ có được hạnh phúc, bởi vì trong mắt Đan Lê căn bản là không có tình yêu.

Hôn lễ thực sự bình thản, so với trong tưởng tượng của ta thì càng đơn giản hơn.

Nhiếp Như ngày càng ít cười, có cười thì thường trong đó có chứa một tia miễn cưỡng.

Ta từng hỏi, nếu nhầm chán vì sao cô ấy không đi làm, dù sao nhà cô ấy cũng có một tập đoàn lớn, không phải sao?

“Đan Lê chê ta đến làm chỉ tổ làm vướng chân vướng tay, hơn nữa ta cái gì cũng không hiểu làm sao mà làm tốt được. Như A Cầm thì thực tốt a... Đan Lê thường hay khen ngợi người đấy.” Cô ấy ỉu xìu nói, trong giọng nói còn chứa một ít ghen tị.

Ta nhủ nhủ mảy mảy nhớ tới lời của phụ thân Nhiếp Như sau lúc mục sư tuyên bố hai người trở thành vợ chồng.

Mục đích của Đan Lê quá mức rõ ràng, Nhiếp Như rốt cuộc chỉ bị anh ta lợi dụng mà thôi, ta thậm chí ai cho cuộc hôn nhân này.

Chiều hôm đó, lúc Đan Lê về nhà, vừa vào cửa đã lạnh lùng nhìn ta và Nhiếp Như đang nói chuyện vui vẻ một cái sau liền đi thẳng lên lầu, Nhiếp Như dường như đã quen với thái độ lạnh lùng ấy nên cũng chẳng để ý, nhưng để ý kỹ ta vẫn thấy nơi đáy mắt cô ấy có một tia ưu thương lộ ra. Nhiếp Như yêu Đan Lê thế nào, thân là bạn thân cô ấy bốn năm, ta là người hiểu hơn ai hết.

Cô có chút giận dữ. Giận Nhiếp Như quá yếu đuối, giận cô ấy quá yêu người kia, yêu đến mù quáng. Cô ấy giống như là một vị phi tần thời cổ đại, luôn ngóng trông một ngày được để vương sủng hạnh.

Tình yêu hiện nay chính là ai yêu trước liền là người thua cuộc. Nhiếp Như chính là thua trong tay Đan Lê, thua hoàn toàn, thua đến một chút tôn nghiêm của bản thân cũng không còn.

Ta nổi giận đùng đùng xông lên lầu, Nhiếp Như nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của ta thì sợ hãi liền chạy đuổi theo sau, hỏi ta làm sao vậy.

Ta không biết anh ta đã dùng đến biện pháp gì để tẩy não Nhiếp Như, nhưng nếu như đã kết hôn, ít nhất cũng phải đối với nàng tốt một chút chứ !

“ A Cầm, Đan Lê đối ta rất tốt, cái gì ta muốn anh ấy đều đáp ứng. ”

“ A Cầm, Đan Lê đang làm việc, đừng làm phiền anh ấy, được không ? ”

Nhiếp Như càng cố nói tốt cho Đan Lê, ta lại càng khinh thường anh ta.

Cái loại tiểu bạch kiếm như anh ta, chỉ biết lợi dụng nữ nhân, đã đoạt gia sản của người ta còn vắng vẻ với cô ấy như vậy. Ta vừa mắng vừa lên lầu, thuận tay cầm lấy cốc nước trên bàn liền hướng mặt anh ta mà hắt, không nghĩ đến Y Nhu lại che ở trước mặt, tránh cho anh ta một phen bị hắt nước.

Ta lạnh mặt nhìn Nhiếp Như đang không ngừng hướng Đan Lê xin lỗi, anh ta thì quét ánh mắt lạnh như băng về phía ta. Ta sợ anh ta chắc, nghĩ vậy liền thẳng thắn nhìn vào mắt Đan Lê. Đôi mắt anh ta quá đối thâm trầm khiến cho người ta không thể đoán ra được anh ta đang nghĩ cái gì. Muốn đánh ta sao ? Đòi ta khinh bỉ và ghét nhất cái hạng nam nhân kém cỏi, chỉ biết đánh phụ nữ.

Còn chưa phát sinh chuyện gì Nhiếp Như đã kéo ta ra ngoài, về mặt thập phần lo lắng cùng sợ hãi.

Cô ấy nói: “ A Cầm, người đừng quản việc này của ta. ”

Ta cười nhạt, không nói gì xoay người rồi đi.

Nhiếp Như mệt mỏi ngủ thiếp đi trên ghế sofa. Ta lặng lẽ lại gần cầm lấy điều khiển từ xa, tắt ti vi đi. Cô ấy ngủ tựa hồ có chút không an phận, cả khi đang thiếp đi như vậy nhưng chân mày cô vẫn nhíu lại, miệng ni non điều gì đó. Cũng chẳng biết có phải Nhiếp Như đang mơ hay không, nếu cô ấy đang mơ, phải chăng là mơ về Đan Lê ?

Lúc này chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên. Ta lo lắng nhìn về phía Nhiếp Như, cô ấy vẫn đang ngủ, tựa hồ như không bị tiếng chuông kia đánh thức mới thờ phào một hơi nhẹ nhõm, rảo bước đi nhanh đến phòng bếp. Nhìn đến cái tên đang hiển thị trên màn hình, ta có hơi bất ngờ một chút. Là Đan Lê.

Anh ta thế nhưng lại gọi điện cho cô ?

“ Uy, là Bách Cầm sao ? Tôi là Đan Lê. ” Hơi thở của anh ta có chút dồn dập, thanh âm cũng không còn được bình tĩnh như lúc trước, ngược lại trong giọng nói mơ hồ có chút lo lắng.

“ Có chuyện gì sao ? ”

“ Nhiếp Như đang ở chỗ cô phải không ? Tôi có gọi nhưng cô ấy tắt máy. ”

“ Cô ấy đang ngủ ở nhà tôi. ” Ta do dự ngừng lại một chút : “ Cô ấy mới vừa khóc đến thực sự thương tâm. ”

“ Khóc ? Không phải bị cảm sao ? ” Trong giọng nói của anh ta có chút kinh ngạc cùng khó hiểu.

“ Dầm mưa cả một đêm, không trách được bị cảm. ” Ta cười lạnh.

“ Sao lại thế ? ” Thanh âm anh ta lúc này có chút trầm thấp, tựa hồ đang tức giận.

“ Cha Nhiếp Như vừa mới qua đời chiều nay, anh chưa biết sao ? ” Thực kỳ quái, tại sao Nhiếp Như lại không thông báo chuyện này cho Đan Lê ? Càng kỳ quái hơn là thái độ của Đan Lê lúc này.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, khá lâu sau mới có tiếng trả lời: “ Phiền cô hảo hảo chiếu cố Nhiếp Như, tôi sẽ trở về ngay trong đêm nay. ” Vừa nói dứt lời, anh ta liền cúp luôn điện thoại.

Ta không khỏi thâm oán Đan Lê vì sao không đợi cho ta nói xong rồi mới cúp, nhất thời trong lòng ta có một thanh âm lại hiện lên: 7 năm, Đan Lê, anh phải chăng cũng có chút gì đó tình cảm với Nhiếp Như chứ, phải vậy không, Đan Lê ...

Nhiếp Như vừa mới mất đi người thân, nỗi đau ấy còn chưa lắng xuống, ta không muốn cô ấy lại phải chịu thêm tổn thương.

Hoài thương đứa nhỏ sau khi ly hôn, chuyện này ta nhất quyết không đồng tình. Đừng nói cuộc sống đơn thân nuôi con có bao nhiêu vất vả, về sau lúc Nhiếp Như muốn tái giá, đứa nhỏ ít nhiều cũng ảnh hưởng đến lựa chọn của cô ấy. Đáng nói là, với tính của Nhiếp Như, có lẽ sau khi ly hôn, cô ấy cũng sẽ không bao giờ kết hôn thêm lần nữa.

Nhiếp Như, người vì sao lại phải làm như vậy !

Chương 7: Thông báo

Lúc tỉnh dậy, Nhiếp Như cảm thấy đầu có điểm choáng váng, không khỏi thầm than nhẹ một tiếng, đưa tay lên đỡ lấy trán day day nhẹ. Hình như cô đã ngủ thiếp đi rất lâu. Khi mới tỉnh dậy cô cái gì cũng không phát hiện, chỉ cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi.

Bỗng dưng cô để ý trên người mình là chiếc áo ngủ hoạt hình màu hồng nhạt vô cùng quen thuộc, bài trí của căn phòng cô đang ở cũng thật phần quen mắt.

Đây không phải là phòng của A Cẩm, đây ... đây là phòng ngủ của cô và Đan Lê mà, sao lại thế này ?

Không để ý đến kiện áo ngủ đơn bạc trên người, cô vội vàng hướng cửa phòng chạy tới.

Bước ra khỏi phòng ngủ, cô chợt nghe thấy có tiếng nói chuyện điện thoại từ trong thư phòng phát ra. Thanh âm trầm thấp có chút không kiên nhẫn cùng tức giận ấy thật phần quen thuộc với cô.

“Nhất bút sinh ý mà thôi, anh đừng nghĩ bản thân mình quá đối quan trọng.”

Đan Lê gác máy, biểu tình thật phần tiều tụy, hiển hiện rõ rệt dưới mắt là hai quầng thâm.

Anh làm sao vậy ? Có phải là chuyện đàm phán về hạng mục kia thất bại ?

Nghe nói hạng mục này trị giá hơn trăm vạn chứ ít ỏi gì ... Cô nên an ủi anh thế nào đây?

Những ngón tay khẽ vờ về góc áo, cô đứng ngoài do dự không biết có nên tiến vào hay không.

Có lẽ cô không nên xuất hiện trước mặt anh lúc này, sự xuất hiện của cô chỉ khiến anh thêm phiền lòng mà thôi.

Đắn đo suy tính một hồi, cô chậm rãi lùi dần về phía sau, xoay người rời đi, nào biết anh sớm đã phát hiện cô đứng đó, đôi mắt ẩn chứa một nỗi lo lắng vô hình.

Anh nhanh chóng đi về phía cô, bàn tay ấm áp khẽ đặt lên trán, ôn nhu hỏi: “Còn chỗ nào cảm thấy không thoải mái không ?”

Cô kinh ngạc mở to hai mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị.

“Không ạ.”

“Em mê man đã được ba ngày, trong đó có những hai đêm sốt cao.”

“Làm sao có thể ... vậy ...” Cô ngây ngẩn cả người, lắp bắp một lúc lâu: “Vậy là em bị cảm sao ?” Vừa nói dứt lời, cô lại phát hiện cổ họng có điểm đau.

Anh nheo nheo mắt lại, biểu tình thâm thúy, không rõ cảm xúc: “Không phải trong điện thoại em nói mình bị cảm sao ?”

“Em ... em ... em xin lỗi ...” Cô cúi đầu, bộ dáng như đứa trẻ làm chuyện gì sai trái đang cúi đầu hối lỗi.

Anh cũng không nói thêm gì, chỉ nắm tay cô đi xuống dưới lầu.

Đây là lần đầu anh chủ động nắm tay cô như vậy, cái siết tay vừa mềm nhẹ, lại cũng thật ôn nhu.

Cô có thể hay không nảy sinh chút ít lòng tham.

Cô đi sau anh, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, bàn tay nằm trong tay anh hơi hơi nắm chặt.

Tiếp nhận tô cháo Đan Lê tự tay bung ra cho, cô nhất thời cảm thấy có điểm thụ sủng nhược kinh. Anh như thế nào lại đột nhiên đối với cô tốt như vậy ?

Cô đưa một thìa cháo nhỏ lên miệng, mùi hành lá, thịt băm thơm phưng phức khẽ bay vào trong mũi, khi nếm vào miệng rồi, cơ thể cảm thấy thực ấm áp và thoải mái.

“Cha em đã qua đời rồi.”

“ Anh biết. ” Đan Lê ngồi ở đối diện, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, chậm rãi nói: “ Tối hôm đó anh gọi điện cho Bách Cầm, cô ấy nói em ở nhà cô ấy. ”

Bàn tay đang cầm tô cháo có điểm run rẩy, cầm không chắc. Hy vọng A Cầm không nói lung tung gì khác ...!!!

“ Vì sao lúc ấy không nói cho anh biết chuyện quan trọng như vậy ? ” Ngữ khí phức tạp kèm theo một tia tức giận.

“ Lúc ấy em gọi điện đến ... thấy anh đang bận việc nên thôi ... ” Cô nhỏ giọng trả lời, trong thanh âm có điểm chột dạ.

Người luôn bình tĩnh như anh thế nhưng lại đột nhiên tức giận mà đập tay một nhát vào bàn ăn: “ Công việc so với chuyện ấy quan trọng hơn sao ? ”

Hành động ấy của anh dọa đến tay cầm bát của cô run rẩy thiếu chút đổ hết cả tô cháo.

Cô có chút xấu hổ cười: “ Em vẫn nghĩ trong lòng anh, công việc có vẻ quan trọng hơn ... ”

Anh có chút ảo não không nói gì thêm.

Hai ngày sau, trời có vẻ như không tốt lắm, cả ngày đều mưa, cơn mưa phùn đầu hạ cứ kéo dài dai dẳng, không chút nào ngớt.

Tang lễ của cha cô được tổ chức rất đơn giản, trừ bỏ những người bạn tri kỉ của ông ra chỉ có Đan Lê và cô.

Cầm một bó hoa to đặt trước mộ cha, cô thế nhưng một giọt lệ cũng không chảy ra được.

Cô biết, ở thời điểm này không nên rơi nước mắt, cô muốn mỉm cười để cha cô thấy cô đang sống rất tốt, rất vui vẻ để cha cô có thể an tâm nhắm mắt.

Cô cố sức nặn ra một nụ cười sáng lạn, rạng rỡ.

“ Cha à, kiếp sau con vẫn muốn một lần nữa làm con gái người. ”

Mưa ngày một lớn, trước mộ cha lúc này chỉ còn lại cô và Đan Lê.

“ Nhiếp Như ... ” Anh gọi nhỏ tên cô, nhưng cô cũng không nghe thấy rõ ràng lắm. Ô cũng không che được những giọt mưa sắc bén theo hướng gió quét thẳng vào mặt cô, vừa vụn gấu đi nhưng giọt lệ đang chảy dài nơi đáy mắt.

Cô hướng bìa mộ cha cúi đầu một cái, sau cùng Đan Lê rời đi.

“ Đan Lê, anh còn nhớ ước định ba năm trước giữa chúng ta chứ ? ” Trong mưa, cô cố gắng giữ bình tĩnh, làm như thân nhiên nói.

Đan Lê cả người chấn động. “ Ân . ”

“ Đúng vậy, làm sao anh có thể không nhớ rõ được chứ ... ” Cô cười châm chọc : “ Em vẫn luôn nghĩ nếu như không có cái ước định kia thì tốt rồi, nếu như không có ... Em vẫn có thể cùng với anh ở chung một chỗ, cho dù không yêu, anh cũng sẽ không rời xa em. ... ”

“ Nhiếp Như, không cần phải cười như vậy. ” Anh quay đầu, bình tĩnh nhìn cô: “ Cái ước định kia ... ”

“ Đan Lê. ” Cô ngắt lời anh nói: “ Cảm ơn anh từ trước đến nay vẫn phối hợp rất tốt để gạt cha em, cảm ơn anh đã vì công ty của cha em mà đổ bao công sức. A Cầm thường nói em khờ, ngu ngốc, thường mắng em yếu đuối. Cô ấy trách em không công mà đem công ty trao cho anh, nhờ đâu sau này có ly hôn, em liền sẽ phải hối hận. Nếu như cô ấy biết, đây vốn là điều kiện khi ly hôn để có được cuộc hôn nhân của chúng ta, nhất định cô ấy sẽ tức chết mất. ”

“ ... Nhưng em không hối hận. Nếu giao công ty cho em, tâm huyết cả một đời của cha cũng không sớm thì muộn mà bị hủy trong tay em thôi. Anh nói đúng, em là một cái nữ nhân không có chí lớn, không có tiền đồ, chỉ có thể sống dưới sự che chở của cha mà thôi. Hiện tại người duy nhất có thể che chở cho em cũng không còn, thế nhưng em sẽ cố gắng sống tốt. ”

“ Yêu anh suốt bảy năm, bốn năm đại học lưu luyến si mê rồi thêm ba năm kết hôn khổ luyện, em vẫn nghĩ, ở bên nhau lâu như vậy, anh đối với em ít nhiều cũng sẽ nảy sinh chút tình cảm. Đáng tiếc, khi ở bên nhau, trừ bỏ mệt mỏi, thống khổ cùng thương tâm, một chút hạnh phúc cũng đều không có. ”

“ Đan Lê, em mệt mỏi rồi. Chúng ta ly hôn đi. ”

Nói ra được câu này, tâm cô nhói lên những đợt đau đớn.

“ Ly hôn rồi anh có cuộc sống của anh, em sẽ tự mình bắt đầu một cuộc sống mới. Cũng không ngại nói anh biết, nguyên bản trước khi quyết định ly hôn, em còn muốn ích kỷ hoài thương đứa nhỏ của anh, nếu là như vậy ít nhất cũng có thể lưu lại một cái kỷ niệm đẹp cuối cùng giữa chúng ta. Nếu nói ra liệu ai sẽ tin, nữ nhân gả đi ba năm ấy thế nhưng vẫn là một cái xử nữ. ” Cô châm chọc nói : “ Nhưng là, đến cuối cùng, em đã không làm như vậy. Vẫn là em không muốn khiến anh phải khó xử. ”

“ Như vậy, cả hai chúng ta mới có thể tìm được một khởi đầu mới ... Ngơ ... ” Thành linh bị cưỡng hôn khiến nhưng lời còn chưa nói ra bị nuốt lại nơi cổ họng, đứt ra khỏi nụ hôn ấy, cô kinh ngạc lui lại phía sau mấy bước, chiếc ô trên tay cũng chẳng biết đã rơi xuống tự bao giờ.

Kéo tay cô trở lại, một tay chế trụ sau đầu, anh lại cúi xuống từ từ tiến nhập vào sâu trong đôi môi cô. Tách mở hai phiến môi mềm mại, mọng đỏ như trái anh đào, lưỡi anh lượn vào trong cuốn lấy cái lưỡi từ đỉnh hương của cô. Nhất thời môi lưỡi hai người quyến luyến đây đưa cùng một chỗ.

“Em không cần anh thương hại . ” Dùng một bên tay áo lau lau phiến môi, chẳng biết thế nào tính cách đột nhiên có điểm quật cường hẳn lên, đại khái là cô sợ nụ hôn ôn nhu của anh sẽ cải biến cái quyết tâm mà cô khó khăn lắm mới quyết định được.

“Nhiep Như, em thật là ... ” Đan Lê siết chặt lấy bả vai cô, những giọt mưa lã lã dài dọc theo những sợi tóc của hai người rơi xuống.

“Em có biết trước kia tôi chán ghét em như thế nào không ? ” Lời này của anh khiến tâm trạng cô như rút xuống đáy cốc.

“Tự quyết định nói thích tôi, giống như một kẻ theo dõi mà vụng trộm nhìn ngắm, thế nhưng đứng trước mặt tôi lại không dám nhìn thẳng. Em có biết em đã mang đến cho tôi bao nhiêu chuyện phức tạp hay không ? ”

Cô cúi đầu chột dạ, không dám ngừng đầu nhìn vào mắt anh. Anh lại nâng cằm cô lên, không cho cô một cơ hội trốn tránh, phải nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

“Thế giới này thực không công bằng, dựa vào cái gì có những người sinh ra liền có trong tay gia tài bạc triệu, lại có những người cả đời vất vả cũng không thể sống sung túc. Thế giới này không phải quá cường giả hay sao ? Tôi từ nhỏ khắc khổ học tập, chỉ chuyên chú cùng cố gắng hết sức để có thể đạt được đến mục tiêu của bản thân. Trong từ điển của tôi không có từ ngoài ý muốn, nhưng chính em chính là điều ngoài ý muốn đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời tôi. ”

Đan Lê trước mắt cô vẫn âm trầm, bình tĩnh, cơ trí, nhưng cô có chút cảm giác như phải đối đầu với bão táp.

“Nhưng hiện tại thì tính là gì ... ” Đôi tay đang giữa trên bả vai cô lại tăng thêm lực đạo, siết chặt đến cô cảm thấy đau đớn. “Em bước vào trong cuộc đời tôi, chọc phá làm đảo lộn cả trái tim tôi rồi lại tính rồi đi như thế này sao ? Vậy là có ý gì ? ”

“Em ... ” Ngực khí chất vẫn có chút phần nộ ấy khiến cô không biết nên nói cái gì, chỉ có thể đứng sững lại một chỗ ngốc lẳng nhìn anh.

Đôi mắt anh phiếm đỏ, biểu tình không cam lòng cùng thống khổ. “Nhiep Như, em thắng. ”

Anh buông đôi vai bị anh siết đến đau đớn của cô ra, không liếc cô một cái, ô cũng không cúi xuống nhặt đã liền xoay người rồi đi.

Đôi môi run run, đầu óc trống rỗng, cô không biết bản thân phải làm gì lúc này, chỉ đứng như trời trồng ở nguyên một chỗ.

Trong đầu chợt có một thanh âm vang vọng, nói cho cô biết cô không thể để cho người đàn ông kia rồi đi như vậy được.

“Đan Lê ! ” Cô ở trong màn mưa hô to nhưng anh lại giống như một chữ cũng không nghe thấy, vẫn tiếp tục bước đi.

“Đan Lê ... ” Thanh âm của cô lúc này đã mang theo mấy phần nức nở. “Bảy năm qua em chưa một lần nhìn thấu suy nghĩ của anh, cho nên anh không nói ra, làm sao em có thể biết được chứ ... ”

“Em ngốc như vậy làm sao có thể biết anh có thích em hay không, có hay không vẫn còn chán ghét em, có hay không miễn cưỡng cùng em kết hôn ... ”

“Đan Lê !! ”

“Đừng rời xa em, được không ? ”

Từng nghe qua một câu, nam nhân ngự trang kiên cường chính là sợ bị nữ nhân phát hiện anh ta yếu đuối. Nữ nhân ngự trang hạnh phúc chính là sợ bị nam nhân phát hiện ra cô ấy thương tâm.

Đan Lê, không có anh, em tựa hồ ngự trang không được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đan Lê

Chân ái là cái mà cho đến bây giờ ta vẫn không tin. Trong con mắt người ngoài, cha mẹ ta là một đôi vợ chồng vô cùng ân ái, nhưng trong ấn tượng của ta chỉ có căn nhà lạnh lẽo, phòng ốc vắng vẻ. Cha mẹ ta đều tất bật với công việc mà đầu tắt mặt tối chẳng mấy khi có mặt ở nhà. Về sau cha ta chơi cờ phiêu thất bại, từ đó trong nhà luôn vang lên tiếng cãi vã giữa một bên là người cha đáng kính nhưng thất bại trong sự nghiệp và một bên là người mẹ xinh

đẹp, điểm lệ của ta. Họ cãi nhau suốt ngày, họ khắc khẩu không ngừng đối với mọi chuyện, từ nhỏ đến bé. Cho đến cuối cùng bọn họ ly hôn, mẫu thân ta tái giá theo một người đàn ông khác.

Cho nên trong suy nghĩ của ta, tình yêu là một điều thực buồn cười và mục tiêu của cả đời ta đó là theo đuổi con đường sự nghiệp.

Đứng ở trên tầng cao nhất của tòa nhà, ta lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, thả hồn vào dòng suy nghĩ miên man.

- trong từ điển của ta không bao giờ có từ ngoài ý muốn, vậy nhưng Nhiếp Như lại chính là điều ngoài ý muốn thứ nhất và cũng là duy nhất trong cuộc đời ta.

Hồi còn học đại học, ta thường ngồi bên cạnh cửa sổ, nơi mà vừa nhấc đầu một cái liền có thể nhìn thấy một cô gái đang trốn bên cửa lén lút nhìn ta. Ta có chút tức cười bởi mỗi khi ta nhìn, em thường mắc cỡ mà đỏ mặt, ánh mắt luôn trốn tránh cái nhìn của ta.

Có đôi khi nhìn ra ngoài cửa sổ, ta thấy em cùng một nữ sinh khác nói chuyện rất vui vẻ.

Ngay cả sau khi tan học, chúng ta cũng thường xuyên đi lướt qua nhau, cũng chẳng biết là do vô tình hay hữu ý. Chẳng biết từ bao giờ, em âm thầm trở thành một điểm thứ hai trên con đường cuộc sống của ta.

Có một ngày kia, cô gái xinh đẹp, ôn nhu như đoá hoa kia bỗng đột ngột nói:

“Đan Lê, mình thích bạn đã lâu ... Minh ...” Em ấp úng một hồi lâu, tựa hồ như vắt hết óc suy nghĩ mà cũng không thể tìm ra điều gì để nói thêm nữa. Về mặt em vô cùng ảo não, xem ra đã vì lời tỏ tình này mà phải chuẩn bị không ít thời gian.

Trong lòng ta cười lạnh không thôi. Một nữ sinh mà ngay đến cả một lần nói chuyện cũng chưa từng có vậy mà lại đối anh thốt ra một từ “thích”, nhưng thích là cái gì? Ta cũng phải trả giá tương ứng đối với cảm tình sao?

Ta nhìn nàng một hồi, sau lại ác độc nói: “Cô giỡn sao? Vẫn là trong cái đầu nhỏ bé này ngoài luyến ái ra thì cũng chẳng có cái gì khác.”

“Minh ...” Em ấp úng, hướng về mặt lo lắng tựa như sắp khóc đến nơi nhìn về phía ta:

“Đan Lê, mình thật sự rất thích bạn, mình không nói giỡn đâu.”

“Đáp án của tôi là từ chối.”

Khi đó ta không biết, một lời cự tuyệt của ta hôm ấy lại đẩy cuộc đời mình rẽ sang một bước ngoặt mới.

Người phỏng vấn nhìn sơ yếu lý lịch trong hồ sơ của ta, nét mặt có chút khó xử hỏi: “Anh tên là Đan Lê?”

“Vâng.” Ta cực tự tin mà gật đầu, sau người đó do dự cả nửa ngày trời mới nói ra được 1 câu: “Thực xin lỗi, chỗ chúng tôi không thể nhận anh vào làm.”

Liên tục đến mấy nơi khác đều nhận được đáp án tương tự khiến ta thực sự tức giận, liền hướng trường học đi đến.

“Nhiếp Như ...” Ta từ xa đã thấy nữ nhân kia đang nhàn nhã tản bộ dưới tàng cây to, lửa giận lại bùng bùng bốc lên: “Cô đùa như vậy đã đủ chưa? Mặc kệ cô có bao nhiêu thứ, mặc kệ là bao lâu, tôi cũng sẽ không bao giờ thích cái loại bình hoa ngốc nghếch như cô.”

Vừa thấy ta xuất hiện, em khẽ nhếch môi chuẩn bị nở một nụ cười nhưng khi nghe xong câu nói của ta, khuôn mặt lập tức bị dọa đến trắng bệch: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Anh từ trên cao nhìn xuống, biểu tình lạnh như băng hướng em châm chọc: “Đến hỏi cha cô ấy.”

Thế nhưng cho đến cuối cùng ta vẫn chấp nhận cưới Nhiếp Như vì ích kỉ, đã tâm của chính mình.

Đêm trước hôn lễ một ngày, em lẳng lặng nhìn ta, trên mặt không còn nét vui tươi như trước chỉ còn lại một loại thần nhiên sâu bi. Sau bốn năm đại học, em đã từ một cô gái vui tươi, hồn nhiên trở thành một nữ nhân vô cùng xinh đẹp.

“Cha em bị bệnh ung thư não, chỉ sống thêm được nhiều nhất là ba năm nữa. Sau khi cha em qua đời chúng ta liền lập tức ly hôn ...” Vừa nói em vừa chìa ra một tờ giấy, trên đó là những nét chữ tinh tế, ngay ngắn gọn gàng. “Đây là đơn ly hôn em đã kí rồi, anh cầm lấy đi, đến lúc đó cũng không phải lo em sẽ trối chân anh.”

Trong hôn lễ, trước mặt cha sứ cùng đông đảo bạn bè, khách khứa ta ngạo mạn, chậm rãi đến bên cạnh Nhiếp Như. Sau khi tuyên thệ chúng ta trở thành vợ chồng, ta chậm rãi cúi đầu lạc thượng một nụ hôn lên môi em. Nụ hôn ấy chỉ đơn giản là một cái hôn phớt nhẹ, môi chạm môi, không còn gì hơn. Trong đôi mắt ta lúc ấy chỉ có vẻ mặt bi thương của Nhiếp Như.

Trước mặt mọi người, cha Nhiếp Như tuyên bố trao lại cương vị tổng giám đốc tương viên cho ta, ta không nói gì chỉ đứng đứng đó, khoe miệng hơi gọn lên lộ ra một mặt cười châm chọc nếu không ở gần thì cũng không thể thấy rõ.

Chúng ta trong lúc đó là kết hôn không tình yêu, có lẽ chính bản thân ta cũng không tin tưởng vào tình yêu cho nên ta tận lực biểu hiện ra đủ loại thái độ

lạnh nhạt, lạnh lùng thậm chí nói những lời lẽ châm chọc, khiêu khích đối với em. Chính ta cũng nghĩ chẳng cần đến ba năm, cứ như vậy hai chúng ta cũng đủ chán ghét nhau lắm rồi.

Từ lúc kết hôn tới nay ta chưa bao giờ uống cùng một chén nước, dùng chung một đôi đũa cũng không để Nhiếp Như chạm vào bất cứ đồ vật gì của ta. Ta luôn hy vọng 2 chúng ta có thể tách nhau càng xa càng tốt, giống như hai người xa lạ vậy, như thế sau này có ly hôn hai người mới có thể thoải mái sống cuộc đời của mình.

Ta thích những nữ nhân có năng lực, kiên cường, tự chủ trong mọi chuyện. Trong suy nghĩ của ta những nữ nhân yếu đuối, vô năng, không học vấn, không nghề nghiệp không khiến ta khơi dậy dù chỉ là nửa điểm hứng thú.

Ở công ty ta phải chịu đủ khinh miệt cùng kì thị, những lời đồn nhảm, ... vậy nên ta càng chú tâm vào công việc để cho những kẻ hôm nay khinh khi, miệt thị ta phải thừa nhận năng lực của ta, vì vậy vốn dĩ ít khi về nhà nay ta lại càng về ít hơn.

Nhiếp Như cái gì cũng không biết, vào làm ở công ty mấy hôm mà luôn sống dở chết dở với công việc, lúc ấy ta cười nhạo không thôi, ta thường châm chọc nói em là nữ nhân không có tiền đồ. Em sẽ không bao giờ biết trong sâu thẳm tâm hồn ta khát cầu điều gì ...

Nhưng rồi ta dần dần phát hiện, bản thân có điểm không thích hợp.

Ta áp chế không được cái cảm giác rung động, cảm giác sau khi tan tằm được mau mau trở về nhà. Nhìn đến nhà bếp bị thiêu phân nửa, trong lòng ta chợt có điểm lo lắng, em liệu có bị thương ở đâu không. Có một thời gian, em nhàn rỗi không có việc liên tục thêu, lúc cầm tác phẩm thêu đôi chim uyên ương mà thoát nhìn thì tưởng một đôi gà của Nhiếp Như, ta bề ngoài tỏ vẻ chán ghét nhưng trong bụng thì âm thầm lo lắng cho hai bàn tay đầy vết kim châm của em.

Bởi vì nhàm chán nên em muốn ra ngoài tìm việc hoặc đến công ty giúp việc này việc nọ nhưng bị ta ngăn lại.

Sống với em lâu như vậy ta rốt cuộc cũng hiểu tại sao cha em lại luôn luôn sùng em tận trời như vậy. Đó là do ông không đành lòng để em chịu một chút ủy khuất nào, không đành lòng nhìn em phải vất vả. Xã hội loạn như vậy, nội bộ công ty cũng lục đục chẳng kém, em làm sao có thể một mình ứng phó lại được.

Ta thế nhưng lại muốn đem Nhiếp Như bảo hộ thật kĩ trong vòng tay mình, vì em mà ngăn gió ngăn mưa, làm cho em tiếp tục sống một cuộc sống vô ưu vô lo.

Ta thường trái lòng mà nói ra những lời châm chọc khiêu khích, tựa hồ như ta thập phần chán ghét em, nhưng đâu đó sâu thẳm trong trái tim ta thì biết rõ là không phải như vậy.

Có một lần, vừa bước vào văn phòng ta liền thấy Nhiếp Như đang cúi người nhặt một tờ văn kiện rơi dưới đất, mặt ta nhanh chóng đen lại, lập tức xông lên đem em mắng cho một trận. Em yên lặng, ủy khuất cúi gằm mặt xuống không nói gì. Ta cảm thấy văn kiện trong tay mà tim đập thình thịch không thôi.

Có hôm em hỏi ta tại sao không mang theo chiếc khăn mà em theo bên người, ta lạnh lùng nói, rút.

Ta sao có thể để cho em biết ta đã nâng niu chiếc khăn thêu rồi tình rồi mù kia như bảo bối thế nào.

Từ khi nào, trong lòng ta công việc không còn chiếm vị trí trọng yếu nhất, ta cũng không biết nữa.

Nguyên bản yêu chính là yêu, ta không nên tìm cớ gì để chối bỏ.

Nhưng ta lại không ngừng chối bỏ, không ngừng phủ nhận tình cảm mình dành cho Nhiếp Như là tình yêu.

Cùng em kết hôn là chuyện ngoài ý muốn, cùng em ly hôn là chuyện đã sớm định trước, nhưng là anh không hiểu vì sao không thể ngăn được bản thân thích em.

Gặp em, tiếp xúc với em, anh không còn là một người lý trí, bình tĩnh như thường lệ.

Ngay từ xa, anh đã có thể nhận ra em kể cả khi em chỉ mặc trên người một kiện quần áo đơn bạc, giản dị, dầu tóc bù xù, rồi tung che kín phân nửa khuôn mặt. Nhìn em cứ như vậy đứng ở một góc công ty, anh gần không nổi cơn giận dữ trong lòng.

Không phải anh giận vì em ăn mặc như vậy, mà anh không muốn nhiều người trông thấy dáng vẻ của em lúc ấy.

Anh cũng vì sự xuất hiện đột ngột của em ở trước cổng công ty mà sớm an bài xong hết thảy mọi chuyện trong công ty. Thậm chí trước khi đến quán cà phê anh còn cố ý cầm theo một chiếc dây buộc tóc ...

Trên đường đến chỗ hẹn, trong đầu anh xuất hiện hàng tá lí do khiến em phải xuất hiện ở công ty anh lúc này. Nhưng anh cũng không biết đâu là một trong hàng tá nguyên do ấy nữa.

Ngồi trước mặt nhìn em thảnh thơi vụng trộm liếc nhìn mình, anh một bụng đầy thắc mắc, nhìn không được mà hỏi: “ Em còn có chuyện gì cần, cứ nói ra một thể ? ”

Em mỉm cười nói: “ Quần áo cùng đồ mỹ phẩm ở nhà cũng đã dùng hết rồi ... ”

Ta có chút ảo não, nhớ đến dạo gần đây vì chuyện làm ăn ở công ty mà tựa hồ như đã vắng vẻ em.

Làm bộ như cứng rắn, ta nói: “ Nếu muốn mua đồ trang điểm cùng quần áo mới, em liền cứ vậy mà đi mua ... Chuyện này có gì đâu mà phải nói với anh ? ”

Em chưa bao giờ đưa ra những yêu cầu quá đáng đối với ta, trước nay vẫn như vậy. Nhìn ánh mắt đã không còn si mê cùng say đắm như nhiều năm trước trong lòng ta có điểm chua xót. Đây không phải là điều mà anh hằng mong muốn hay sao ?

Kiều Sương thích anh, anh biết. Cô ấy đã ba lần bảy lượt âm thầm biểu lộ tâm ý của bản thân nhưng mỗi lần như vậy anh đều giả ngu không biết. Có ý tiếp cận cô ngoại trừ vì chuyện làm ăn của công ty ra thì cũng chỉ là muốn xem phản ứng của Nhiếp Như mà thôi.

Cha Nhiếp Như ngày càng yếu, ta cố ý dẫn bác sĩ không nói cho em biết thực trạng bệnh tình của cha em. Đối với Nhiếp Như mà nói, cha là người thân quan trọng nhất với em trên đời này, ta sợ biết được sự thật em sẽ chịu không nổi mà suy sụp mất.

Ta vẫn thực hối hận, hối hận ngày đó chính mình không thể ở bên cùng Nhiếp Như vượt qua cái ngày thống khổ kia.

Qua Ý đàm phán một hạng mục của công ty, sau khi kết thúc một buổi hội nghị quan trọng, trong thời gian nghỉ ngơi ta nhận được điện thoại của Nhiếp Như. Thanh âm khàn khàn từ bên kia điện thoại truyền đến khiến ta thực lo lắng, không tự chủ mà hỏi xem em có phải là đang bị ốm.

“ Ân. ”

Nghe được câu trả lời của em, ta giật mình không biết là phải nói gì.

“ Bệnh nhỏ thì cũng không nên chú quan, giờ em đến chỗ Bách Cầm để cô ấy nhìn qua tình trạng bản thân một chút. ” Ta do dự một hồi, cuối cùng nói: “ Hào hảo chiếu cố chính mình. Anh hiện giờ đang hợp. ”

Kiều Sương ở bên cạnh nhìn ta thật lâu sau lại đi đến gần hỏi: “ Đan Lê, ai gọi vậy ? ”

Ta lo lắng liếc mắt nhìn vào màn hình điện thoại, may mắn em đã cúp rồi.

“ Ai mà lại có thể khiến cho vị tổng tài lạnh lùng, kiêu ngạo của chúng ta thất thần, mất hồn mất vía vậy ? ” Kiều Sương trêu đùa.

Nhưng là chẳng hiểu sao càng nghĩ ta càng cảm thấy bất an, không khỏi gọi lại cho Nhiếp Như.

Điện thoại tắt máy !

Chết tiệt ! Ta thăm mắng.

Bất an trong lòng ngày càng lớn, ta mau chóng gọi đến số Bách Cầm, hy vọng Nhiếp Như có thể ngoan ngoãn nghe theo lời anh đến bệnh viện khám.

“ Cha Nhiếp Như vừa mới qua đời chiều nay, anh chưa biết sao ? ”

Bàn tay nắm di động càng thêm gắt gao, ta có điểm tức giận, nhưng lúc này ta càng thêm lo lắng cho tình trạng của Nhiếp Như nhiều hơn.

“ Phiền cô hảo hảo chiếu cố Nhiếp Như, tôi sẽ trở về ngay trong đêm nay. ”

Nói xong ta cúp máy luôn, lúc này chợt có tiếng Kiều Sương ở trong phòng vọng ra.

“ Đan Lê anh làm gì ngoài đó lâu vậy, mau mau vào trong đi. ”

“ Không được, tôi hiện phải về nước luôn. ” Ta kiên định nói.

“ Anh giỡn sao ? ” Kiều Sương sợ hãi kêu lên.

“ Chỉ là nhất bút sinh ý mà thôi, cũng không phải chuyện gì quá mức quan trọng. ”

“ Nhưng là dự án này lên đến mấy vạn tỷ đồng đó a ! ” Cô ta thập phần bất mãn nói.

Hiện giờ thì ta mặc kệ tất cả, trong đầu ta lúc này chỉ lo lắng cho tình trạng của Nhiếp Như mà thôi, sinh ý gì cũng mặc.

Lúc ta trở về đến nơi cũng đã là sáng hôm sau. Vừa xuống máy bay ta liền nhận được điện thoại của Bách Cầm. Nhiếp Như bệnh đã rất nặng, sốt đến 40o.

Sau khi nghe chuyện từ đầu đến cuối, ta không khỏi thăm mắng bản thân một tiếng.

Chết tiệt, em đừng nghĩ cứ như vậy mà rời xa tôi !

- Ta thường rất khó tưởng tượng, nếu như không có ta, em sẽ chiều cô bản thân mình thế nào. Ta lại càng không dám nghĩ nếu như có một ngày không có Nhiếp Như, cuộc sống của ta sẽ ra sao.

Đem em trở về nhà, ta gọi điện mời bác sĩ đến khám, tự mình uy được, tự mình tỷ mẩn ở bên chăm sóc em từng chút một, thay cho em bộ quần áo ngủ hoạt hình mà em thích nhất nữa.

Trong lúc mê man, em ngủ cũng không an ổn, đôi mày luôn nhíu lại, không phút nào giãn ra. Ta ngồi bên nhìn em mê man trong giấc ngủ dài, miệng vẫn không ngừng ni non điều gì đó. Ghé tai sát lại gần, ta nghe được vài từ đứt quãng: “Đan Lê, vì sao lại không thích em ...”

- Ta yêu em rất nhiều nhưng mà em thủy chung không rõ ...

“Đan Lê ...” Cả một đêm dài ta ngồi bên lắng lẽ nắm chặt tay em, có đôi khi kim lòng không đau mà hôn nhẹ lên khóe môi cong cong nhọt nhọt vì cơn sốt của em. Những gì em thì thào trong lúc ấy, ta nghe rõ không bỏ sót một từ. Từng từ ... từng từ em thốt ra khiến lòng ta vui mừng, nhưng rồi ta lại ngậm ngùi đau lòng vì cô gái ngốc như em.

Ta nghĩ ta so với em càng ngốc nghếch hơn, ngốc đến luôn luôn phủ nhận tình cảm của bản thân, vì vậy mới khiến hai chúng ta lâm vào tình cảnh khổ sở như ngày hôm nay.

Nhiếp Như !! Em đã bước vào cuộc đời tôi, chọc phá hết thầy trái tim tôi rồi lại định cứ như vậy bỏ dở giữa chừng mà rời đi sao ?

Nếu em quyết định rời khỏi, liền đến lượt tôi, dù chết cũng không thể buông tay ...

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kết cục

Từ khi yêu Đan Lê, Nhiếp Như đã xác định cả đời này sẽ luôn là người thua cuộc, cô sẽ không bao giờ thắng được, dù chỉ là một lần.

“Đan Lê !!!”

Nhiếp Như chạy vội đến trước mặt anh, gập người, thở hổn hển. Mưa theo những sợi tóc khẽ lẫn dài trên khuôn mặt thanh tú, rồi trượt xuống, ướt đầm thân người nhỏ nhắn của cô.

Quần áo mùa thu vốn đơn bạc, huống chi dầm mưa lâu như vậy khiến Nhiếp Như cảm thấy trong đầu có điểm choáng váng.

“Đừng bỏ em mà đi, được không Đan Lê ?” Thanh âm của cô nhu nhược vô cùng, kèm theo đó là một vài tiếng ho khan. Mấy ngày trước liên tục sốt cao vừa mới đỡ được đôi chút khiến cô không tránh khỏi muốn an ổn nằm nghỉ thêm mấy ngày.

Cô ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt anh. Ánh mắt thâm thúy, sâu lắng như mặt hồ thăm thẳm khiến cô không thể đoán được suy nghĩ của anh lúc này. Chỉ thấy anh khẽ hé miệng, biểu tình thần nhiên, lạnh lùng y như lúc trước nhưng nơi đáy mắt lại phảng phất một nét cười khó nhận ra.

Anh dễ dàng đem cô ôm vào trong ngực, giam giữ cô trong vòng tay mình. Bởi vì quần áo ướt đầm nước mưa lạnh như băng khiến cho Nhiếp Như cả người khẽ run lên, theo sau dịu dàng hưởng thụ vòng ôm ấm áp kia.

“Đan Lê, em không phải đang nằm mơ chứ ?” Ở trong lòng Đan Lê, Nhiếp Như nhỏ giọng, rầu rĩ hỏi.

“Không đâu.” Đan Lê cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. “Sao thế, phải chăng là trong mộng vẫn thường mơ thấy anh ?”

Nhiếp Như đỏ mặt, xấu hổ không nói.

Đan Lê hơi hơi nhíu mày, sau cúi đầu nhặt ô lên che cho cô. “Về nhà đi.”

Bản thân anh là một khối hoàn mỹ, không cho phép chính mình có điểm nào thiếu hụt.

Không thể tha thứ cho bản thân yêu phải một cái nữ nhân không giống với dạng nữ nhân mà anh thích. Lại càng không nghĩ mình có ngày lại vò như sẽ bỏ lại cô ấy.

Nhưng là, tình yêu là một thứ tình cảm mà bản thân mình có thể khống chế sao ?

Nhiếp Như đối với anh, sinh thời không thể buông tha, chung quy là may mắn khi đã không đánh mất.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Lặng Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.